

กรกฎาคม

ทำไมเดี๋ยวนี้เธอถึงได้ขำงานแต่งงานถึงจัง... กวิตาคิดอย่างนั้นเมื่อได้ข่าวว่าเพื่อนร่วมรุ่นกำลังจะสละโสดไปอีกคนหนึ่งแล้ว หลังจากทยอยสละกันไปเรื่อยๆ และถี่มากขึ้นในช่วงสองปีมานี้ เมื่อดูจากวันเวลาแล้ว กวิตารู้ทันทีว่าไม่สามารถไปร่วมงานได้ เพราะตรงกับวันที่เพื่อนสนิทมากกว่าอย่างนรากรแต่งงาน แถมเธอยังมีหน้าที่ในงานเพื่อนตั้งแต่เข้าจรรยา งานหมั้นจรดงานแต่ง เพื่อนเจ้าสาวยันพิธีกร ยุ่งวุ่นวายกับทุกๆ ขั้นตอนการเตรียมงานเหมือนเป็นงานของตัวเอง ดิดตรงไม่ใช่เจ้าสาวเท่านั้น

ช่วยไม่ได้นี่นะ เธอสนิทกับนรากรมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยปีแรก อยู่ร่วมห้องเป็นรูมเมตกันยันปีสุดท้าย หน้าสำนักงานอิสระทำให้มีเวลามากกว่านรากรซึ่งทำงานประจำเป็นไหนๆ เธอเองก็ช่วยเพื่อนด้วยความเต็มใจหวังไว้ว่าพอถึงเวลางานของตัวเองจะได้คล่องๆ เพราะศึกษาเอาไว้หมดแล้ว ทั้งการ์ดที่ใช้ ของชำร่วยที่ชอบ โรงแรมที่ถูกใจ ชุดอาหารที่ปลาบปลื้ม ดิดตรง... ยังไม่มีเจ้าบ่าวเท่านั้น

หญิงสาวตอบกลับอีเมลเพื่อแสดงความยินดีพร้อมๆ กับปฏิเสธ ไม่ไปร่วมงานแต่งงานของเพื่อนอีกคน เสร็จแล้วเปิดพรีเซนเทชั่นงานแต่งงานของนรารักษ์ขึ้นมาตรวจสอบอีกครั้งว่าจะไม่มีปัญหาให้เสียชื่อคนทำอะไรเธอแน่ๆ ในวันงาน ทำยสุดท้ายก็หันไปมองชุดราตรีสีฟ้าสดใสสำหรับใส่ในงานช่วงเย็นแล้วยิ้มแก้มปริ

เธอชอบที่เพื่อนได้แต่งงานลงหลักปักฐาน ชอบอีกเช่นกันกับการได้ใส่ชุดสวยๆ ที่ไม่ได้ใส่กันได้ทุกวัน และชอบมากที่จะได้มีโอกาสพบปะกับ...ผู้ชาย

กรี๊ดดด กวีตาหัวเราะคิกๆ อุดคิดในใจไม่ได้ว่า ต้าย แรงนะยะ แม่กวีต้า (อ่านว่า กวี-ต้า เป็นชื่อสำเนียงภาษาอังกฤษที่คนมีชื่อสำเนียงภาษาไทยว่า กะ-วิ-ตา ตั้งขึ้นเอง) แต่ช่วยไม่ได้นี่ เพราะเพื่อนของคุณพี่ศุภเสกข์ นักบินรูปหล่อว่าที่เจ้าบ่าวของนรารักษ์จะต้องมีสักคนเด่นดังเข้าตาบ้างแหละ

เออ...ในกรณีถ้าเขาไม่กินกันเองไปหมดเสียก่อนนะนะ

อ๊ะ แล้วคนที่คิดว่าเธอแรงนะ อย่าบอกนะว่าไม่เคยหวังจะเจอหนุ่มถูกใจในงานแต่งงานเพื่อนโดยเฉพาะสาวโสด ต่อให้ถือแอร์เมสมาพูดกวีต้าคนนี้ก็ไม่ใช่หรืออ้อ อย่ามาโกหกสาวที่โสดมาแล้วยี่สิบเจ็ดปีอย่างเธอเสียให้ยาก เดี่ยวบ๊อดคิดเงินเลยนี่!

สิงหาคม

จะว่าไปแล้วก็เหมือนเธอทำงานอยู่ในแวดวงของเว็ดดิงสตูดิโอ นะนี่ กวีตาเปิดสมุดจดงานของตัวเองออกดูแล้วคิดแบบนั้น กวีตาทำงานให้บริษัทเรอทิคดีไซน์ ซึ่งเป็นบริษัทที่ให้บริการเกี่ยวกับเว็บไซต์แบบครบวงจร เธอเป็นพนักงานอิสระไม่ได้กินเงินเดือน รับเงินเป็นงานๆ ไป และยังสามารถรับงานจากที่อื่นได้อีกด้วย เพียงแต่ทำไปทำมางานที่ที่นี้ส่งผลให้เริ่มมากขึ้นจนไม่มีเวลาไปรับงานจากที่ไหน ทำยสุดท้าย

เลยเหมือนเธอเป็นพนักงานประจำของศรีเอทิกฯ แต่ไม่ต้องเข้าสำนักงาน
เท่านั้นเอง

งานที่ทำเป็นคล้ายๆ กับคอนเทนต์อีดีเตอร์ประจำเว็บต่างๆ ทั้ง
เขียนเนื้อหา ทำกราฟิกดีไซน์ ส่วนที่ทำให้กวิตาคิดว่าตัวเองทำงานอยู่
ในแวดวงของเว็บบล็อกสตูดิโอ เป็นเพราะเธอต้องดูแลเว็บไซต์ของ
พันธมิตรเว็บบล็อกสตูดิโอชนิดผูกขาดแต่เพียงผู้เดียว หน้าที่ยังมีเว็บไซต์
ส่วนตัวของช่างภาพฝีมือดี ซึ่งส่วนใหญ่ผลงานของเขาเป็นการถ่ายภาพ
ฟรีเว็บบล็อก มีการถ่ายภาพครอบครัวหรืองานรับปริญญาเข้ามาเสริมบ้าง
ประปราย

ตอนนรารัตต์ตัดสินใจแต่งงาน กวิตาแนะนำพันธมิตรเว็บบล็อกสตูดิโอ
ไปเหมือนกัน หากเพื่อนบอกว่าทางคู่ภรรยาเองมีเพื่อนที่ทำงานเว็บบล็อก
สตูดิโออยู่ จึงไปใช้บริการกับทางนั้นแทนเพราะเป็นสายสัมพันธ์ที่
สนิทสนมกว่า กวิตาไม่รู้ว่าจะงานจะได้เจอเพื่อนคนนั้นของคู่ภรรยา
หรือเปล่า แต่อย่างไรก็ตาม...เธอได้เตรียมนามบัตรไว้แล้ว เพื่อได้งาน
(เชื่อว่าชะนีกวิตาจะคิดแต่เรื่องผู้ชายอย่างเดียวเสียหน่อย)

"ถึงแล้วครับ"

เสียงที่ดังบอกขึ้นเรียกให้กวิตาละสายตาจากสมุดจดงาน เมื่อ
มองออกไปนอกหน้าต่างพบว่าถึงบ้านทรงไทยหลังใหญ่ซึ่งเป็นจุดหมาย
แล้วจริงๆ จึงจ่ายเงินค่าโดยสารให้แท็กซี่แล้วรีบลงจากรถพร้อมกับ
กระเป๋าเดินทางใบย่อมของตน

ครอบครัวของนรารัตต์เธอที่นี่ เพราะนอกจากเป็นสถานที่
จัดงานในช่วงเช้าแล้ว ยังมีส่วนของบ้านรับรองซึ่งทางเจ้าภาพสามารถ
ใช้เป็นห้องเตรียมงานหรือค้างแรมได้ เธอจำเป็นต้องค้างคืนที่นี่ในคืน
นี้ เพื่อนขอร้องให้กวิตานั่งแท็กซี่มาเพราะไม่อยากให้เอารถมาแย่งที่
จอดรถของแขก กวิตาเข้าใจและเห็นด้วยจึงทำตามคำบอกของเพื่อน
อย่างไร้ปัญหา

คุณแม่วิไลวรรณของนรากรหันมาเห็นเธอแล้ว ผู้อาวุโสก็ยิ้มกว้างพลางโบกไม้โบกมือเรียก กวีตารีบเดินไปหา ยกมือไหว้ทักทายอย่างสนิทสนม "สวัสดีค่ะแม่"

"ก็ มาเร็ว มาดู พวกของที่นี่เลือกมาใช้มันสวยมากกก แม่ชอบบบ ว่าแล้วว่าเชื่อรสนิยมก็ไม่มีผิดหวัง งานนี้เพอร์เฟกต์สุดๆ ไปเลยลูก"

เท่านั้นลูกสาวตัวจริงและเจ้าสาวตัวจริงก็ซัดขึ้นทันควัน "แหมแม่ มันเพอร์เฟกต์ได้เพราะมีเจ้าสาวอย่างแนนหอรอก ถ้าไม่มีเจ้าสาวงานจะเพอร์เฟกต์ได้ไง"

กวีตาเลยยกมือทั้งสองขึ้นเป็นเชิงห้ามศึกสายเลือด ก่อนเดินตามวิไลวรรณไปยังบริเวณซึ่งจัดเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้วชนิดต่อให้เลื่อนงานมาเป็นเดี๋ยวนี้เลยยังทำได้ ทั้งชุดโต๊ะหมู่บูชา พรหมรองนั่ง รูปเทียนขาดแต่ดอกไม้ คาดว่าพรุ่งนี้คงตามมาพร้อมพวงมาลัยบัวสาวและดอกไม้ประดับที่วาง กวีตามาสะดุดใจกับพานรดน้ำซึ่งมีหอยสังข์วางอยู่ด้านบนเพราะมันดูสวยกว่าสังข์ในงานใดที่เธอเคยเห็นมา หมอนรองมือที่วางอิงไว้ก็ดูเป็นงานฝีมือประณีต ทุกอย่างดูดีจนไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอเป็นคนติดต่อมันเองทั้งหมด ตอนเห็นทุกอย่างแบบอยู่แยกๆ ตัวใครตัวมันเธอก็ว่ามันสวยแล้ว แต่พอนำมันมาจัดอยู่ในตำแหน่งพร้อมใช้มันยิ่งดูเพอร์เฟกต์

เชื่อแล้วว่าสมบูรณ์แบบเว็ดดิงสตูดิโอเนั้น...จัดงานได้สมบูรณ์แบบจริงๆ

เท่าที่เธอได้คุยกับเว็ดดิงแพลนเนอร์ สมบูรณ์แบบเว็ดดิงสตูดิโอ มีจุดแข็งคือพิธีแต่งงานแบบไทยแท้อันประกอบไปด้วยขั้นตอนรายละเอียดต่างๆ มากมาย ทั้งข้าวของเครื่องใช้อีกอีกปละ ทว่าเพียงมาที่สมบูรณ์แบบที่เดียวสามารถจัดให้ได้ครบครันแม้กระทั่งใบสวด*

* ใช้รูปพรรณทั้งหมดมาพร้อมกับใบรัก

แมวลีชาว* หรือแม่กระทิงเตียบ** ลงยาปิดทองฝีมือประณีตซึ่งหาได้ค่อนข้างยากในปัจจุบัน ทั้งหมดนั้นตรงตามแนวคิดแบบที่นรากรอยากได้ และถึงแม้งานเลี้ยงตอนเย็นจะเป็นค็อกเทลปาร์ตี้แบบร่วมสมัยทางสมบูรณแบบก็ไม่มีปัญหาแต่ประการใด เท่าที่เธอรู้มาสมบูรณแบบสามารถจัดงานได้หลากหลายมากทั้งในทั้งนอกสถานที่ ห้องบอลรูมในโรงแรมหรู สนามหญ้ากว้างขวางของรีสอร์ทต่างจังหวัด หาดทรายริมทะเล หรือแม่กระทิงเรือยอชต์กลางทะเล เพียงแต่เลือกจุดแข็งของตัวเองในการจัดพิธีแบบไทยๆ มากกว่า

"แล้วชุดก็ละ ทำไม่ไม่เห็นถือมา" วิไลวรรณถามขึ้นเมื่อสังเกตเห็นแล้วว่ากวีตาถือเพียงกระเป๋าเดินทางใบเดียว ซึ่งคนถูกถามก็ชี้กระเป๋าของตนเป็นเชิงบอกว่าชุดอยู่ในกระเป๋า

"ตายแล้ว เอาชุดไปไว้อย่างนั้นเดี๋ยวมันก็ยับกันพอดี เอาออกแล้วส่งให้ทางแม่บ้านรีดเลยนะ เดี่ยวจะปิดซะก่อน"

"ถ้าฉันแน่นพาก็ไปส่งชุดแล้วเข้าห้องพักเลยดีกว่า ให้มันนอนเยอะๆ เข้าไว้ พรุ่งนี้จะได้จัดหนักได้ทั้งวัน"

แล้วเธอก็จะไม่ไทมเป็นอันขาด นอกจากเจ้าสาวแล้วเธอจะสวยพริ้งไม่ยอมมีใครเลย คอยดู!

จะว่าจัดหนักทั้งวันก็ไม่ถูกนัก เพราะงานช่วงเช้ากวีตาไม่ต้องทำอะไรมาก ด้วยพิธีการไม่จำเป็นต้องมีผู้ดำเนินรายการ การจัดเตรียมลำดับงานต่างๆ ทางทีมงานจากเว็ดดิ้งสตูดิโอดูแลได้อย่างดี เธอจึงมีหน้าที่เป็นเพียงเพื่อนเจ้าสาว ยืนยิ้มสวยถือพานรดน้ำคู่กับเพื่อนเจ้าบ่าวหน้าตาดีถึงดีมากอย่างที่ทำให้เธอเกือบกรีดตอนได้เห็นหน้า... แต่เพียงอ้าปากพูด เกียรติ์ของเธอก็กระดิกริกๆ เข้าชั้นส่งสัญญาณ

* ใช้ในพิธีบูชานอนและส่งตัวเจ้าสาว เป็นความหมายว่าให้ฝ่าเรือนเหมือนแมวคราว บ้างก็ว่าให้ชีวิตยืนง มั่นคง เหมือนแมวมีเก้าชีวิต

** ตะลุ่ม (ภาษาแม่เชิงคล้ายพวน) ปากผาย มีผ้าครอบ สำหรับใส่ของกิน

เตือนภัยในที่สุด จนอยากแอบหยิกศุภเสกข์สักทีสองทีโทษฐานหาเพื่อนเจ้าบ่าวทั้งที่จะเอาที่เป็นชายแท้มาหน่อยก็ไม่ได้ เดี่ยวบ๊ิดคิดเงิน

หลังงานหมั้นและงานทำบุญเลี้ยงพระเสร็จลึนลง แยกบางส่วนค่อยๆ ทอยยกกลับ บ่าวสาวมีเวลารับประทานอาหารกับเพื่อนฝูงอยู่นิดหน่อยก่อนต้องไปเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงฉลองในตอนเย็น งานจัดที่โรงแรมหนึ่งซึ่งกวีตาเป็นคนคัดสรรแล้วอย่างดีว่าอาหารอร่อย ห้องจัดเลี้ยงสวยงาม ตำแหน่งการวางเคັก จอฉายต่างๆ ไม่อยู่ในตำแหน่งอับสายตา ที่สำคัญคือบริการดีเลิศจนทีมจากเว็ด้ตั้งสตูดิโอ ยั้มหน้าบานเมื่อได้ยินชื่อโรงแรม

ทั้งหมดทั้งมวลกวีตาอยากบอกว่า...สาคุนมสดของโรงแรมนั้นอร่อยมาก จนเธอต้องสั่งมาใช้ในงานเข้าด้วย แต่ที่เจ็บปวดที่สุดคือดูเหมือนมันจะหมดแล้วก่อนเธอได้กินถ้วยที่สี่ ซึ่งกวีตายอมไม่ได้หญิงสาวจึงรีบวิ่งไปทางส่วนจัดเตรียมอาหารเพื่อตามล่าหาสาคุนมสดจนกระทั่งได้เจอ

มันเหลือติดกันภาชนะอยู่นิดหน่อยแบบทัพพีไม่สามารถตักได้แล้ว ซึ่งกวีตาไม่ถือ ข้าวทุกจานอาหารทุกอย่างอย่ากินทิ้งขว้าง เป็นของมีค่าคะ กวีตาห้องจำขึ้นใจ หญิงสาวจึงจัดการยกภาชนะสแตนเลสหนักอึ้งขึ้นเพื่อเทสาคุนลงถ้วยใบเล็ก

มือเล็กโอบประคองถ้วยล้ำค่าไว้ ดวงตาส่องประกายแวววาวอย่างลึกลับใจที่จะได้กินมันเป็นถ้วยที่สี่ ก่อนมีถ้วยที่ห้า หก เจ็ด ตามมาในตอนเย็น คนจะได้กินของถูกใจฮั้มเพลงอยู่ในลำคออย่างอารมณ์ดี เดินดิ่งไปยังประตูห้องเพื่อออกไปรวมกับเพื่อนๆ ของตนเองต่อ

ทว่าไปไม่ถึง...

มีใครบางคนโผล่มาจากมุมทางขวามือซึ่งเป็นมุมอับที่กวีตาไม่เห็นมือที่ยื่นไปข้างหน้าแถมยกสูงอย่างเทิดทูนสาคุนมสดจึงเป็นจุดปะทะ

จุดแรก

กวีตาค็อก...ไม่น่า สาคุนหมสดของกวีต้าา

ทว่าสิ่งที่ตามมาทันช่วงที่หลังจากอาการห้วงของกินหายไปคือ น้ำนมสีขาวยกับสาคุเม็ดเดี่ยวบ้างจับตัวกันเป็นก้อนบ้างไหลเป็นทางยาว จากถ้วยที่ตอนนี่...มันครอบตรงตำแหน่งหน้าอกของคนคนหนึ่งอยู่พอดี กวีตาค่อยๆ เงยหน้ามองผู้โชคร้ายแล้วอดคิดในใจไม่ได้ว่า โชคดีจังที่เป็นผู้ชาย ถ้าเป็นผู้หญิงคงดูไม่จืดเลยกับการมีถ้วยใบขนาด กำลังดีครอบ เอ่อ...นมไว้

ใบหน้าของเขาเรียบเฉยเสียจนกวีตาเริ่มหวั่นใจ จะบั้งก็ไม่บั้ง จะขำก็ไม่ขำ ทำทำไมไม่เลือกเอาสักอย่าง มายืนทำหน้าที่เฉยทำไมเนี่ย กวีต้าจะบ้า แต่ถ้าเป็นเธอคงโกรธตายซัก เลอะไปหมดทั้งแถบแบบนี้ หญิงสาวจึงส่งยิ้มแหยๆ ออกไปเป็นทัพหน้า รีบหุดมือกลับเมื่ออีกฝ่ายยกมือขึ้นจับถ้วยตรงหน้าอกตนเอาไว้ให้ แล้วเอ้อมมือไปจับ สาบเลื้อยของเขาเอาไว้ ดึงรั้งนิดหน่อย "ถอดก่อนนะคะ เพื่อเลื้อยข้างในจะยังไม่เลอะ"

และระหว่างที่พยายามช่วยเขาถอดสูทนี้เอง สายตาเธอเลย เหลือบไปเห็นสิ่งที่ทำให้ลูกตาเธอแทบพลัดจากเป้า...อาร์มานี่

แกว๊ซซซ ใครสั่งให้ใส่สูทตัวนี้มาให้เธอเทศาคูใส่ จะบ้าหรือไง เดี่ยวบี๊ดคิดเงิน!

เอ่อ...ณ จุดนี้กวีต้าว่าควรเป็นเธอมากกว่าที่ถูกคิดเงิน บ้าจิง ค่า ซักจริตเท่าไรกันละหนอ

กวีตาไม่ยอมปล่อยให้มันจากมือค่าที่ยังมองป้ายยี่ห้อไม่สะใจ ขนาดมือใหญ่เจ้าของเลื้อยสูทหุพยายามดึงมันออกไปอย่างสุภาพแล้ว ประมาณสามรอบ จนในที่สุดสุภาพบุรุษคงหมดความอดทน จึงต้อง เอ๋อปาก

"ขอเลื้อยสูทผมคืนได้ไหมครับ"

กวีตาลีบลอยมือทันใด มั่นคงไม่เป็นปัญหาถ้าไม่เพราะเขายังไม่ทันเอื้อมมือมารับ ผลคือเสื่อสุทรวงลงกองกับพื้นซึ่งมีสาคุนหมสด รอยอยู่ก่อนแล้ว เล่นเอาคนทำร่วงตาเหลือก รีบก้มลงไปเก็บ แต่อีกฝ่ายก็ก้มลงไปด้วยเช่นกัน การณ์เลยกลายเป็นว่ากวีตาเอาหน้าผากแห่งๆ ของตัวเองไปกระแทกหัวไหล่แข็งๆ ของเขาดังนี้

โอ๊ย ขอดคิดเงินด่วนเลย เจ็บมาก กวีตาเอามือกุมหน้าผากแล้ว ก้าวถอยไปด้านหลังโดยปราศจากเสียงใด ไม่ใช่เธอเป็นคนสงบปากสงบคำ แต่เป็นเพราะมันเจ็บจนร้องไม่ออก

"ขอโทษครับ เจ็บไหม"

นี่ถามเอาคำตอบจริงๆ หรือถามเพราะไม่รู้จะพูดอะไรดีคะ กวีตาทายกย่อนไปแบบนั้น ทว่าความเจ็บแถมยังมีทำให้พูดไม่ออก ถ้าหัวเธอโน้เป็นลูกมะกรูดล่ะก็ ให้ตายเธอก็จะไม่ขึ้นเวทีเป็นพิธีกรให้นรากรหรรอก แล้วนายคนนี้ก็ต้องรับผิดชอบด้วย

กวีตาชี้ไปที่สุทซึ่งยังกองอยู่บนพื้น แล้วเอ่ยถามเพื่อความแน่ใจ "คุณจะเก็บหรือจะให้ฉันเก็บให้คะ"

แทนคำตอบ เขาก้มลงเก็บสุทมาถือไว้ในลักษณะซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่อยากให้รอยเปื้อนบนสุทมาเปื้อนส่วนใดของร่างกายอีก พอเห็นดังนั้นกวีตาก็ยื่นมือออกไป "แล้วส่งมันมาให้ฉัน"

คนฟังทำหน้าที่ประหลาด หญิงสาวเลยต้องรีบพูดเพราะกลัวเขาเข้าใจผิด "ฉันไม่ได้จะปล้นสุทคุณ แค่จะเอาไปส่งซักครีดีให้คะ"

เขาทำสีหน้าว่าเข้าใจ ก่อนส่ายหน้าไปมา "ไม่เป็นไรครับ"

"แน่ใจนะคะ" รोजนเขาพยักหน้ายืนยันมาอีกรอบ กวีตาก็รีบ 'ชิง' "ถ้างั้นฉันไปนะ" แล้วออกก้าวเดินในทันที

ทว่าดูเหมือนเบื้องบนยังก่อกวนเธอไม่สะใจ เพราะเพียงก้าวแรกที่คิดจะเอาตัวรอดไม่ต้องจ่ายค่าเสียหาย แท้ก็เหยียบลงบนเม็ดสาคุที่กองรวมกันอยู่บนพื้น ลื่นพริตจนเกือบหงายหลัง ดีว่ามีมือใหญ่

เอื้อมมาดึงแขนเอาไว้พร้อมออกแรงรั้งไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอันใดต่อหน้า
เขาอีก รอคจนร่างเล็กตั้งหลักได้ค่อยปล่อยมือออก อดบอกรอกออกไปไม่ได้

"เอาน้ำแข็งสักก้อนไหมครับ"

กวีตาหันมาทำหน้าที่ไม่เข้าใจใส่ เห็นคนถามยกมือขึ้นชี้บริเวณ
หน้าผากของเขา...อะไรว้า

"ไม่ใช่หน้าผากผม" คราวนี้เขาชี้มาที่หน้าผากเธอพร้อมคำพูด
กำกับ "ของคุณ"

กวีตายกมือขึ้นแตะหน้าผากตัวเองแล้วเข้าใจในทันทีเพราะมัน
เจ็บแปลบ จริงด้วย เธอต้องการน้ำแข็งจริงๆ ด้วย

มัน เจ็บ มาก!

ขอบคุณรองพื้นและคอนซีลเลอร์ที่ปกปิดได้ชั้นเทพ กวีตาคิด
ในใจขณะแตะคอนซีลเลอร์ลงบริเวณรอยช้ำบนหน้าผากเบาๆ พบว่า
มันทำให้รอยจางลงไปเยอะ คิดว่าลงแป้งอีกทีคงไม่เห็นรอยช้ำแล้ว

กวีตาเคยลงเรียนคอร์สแต่งหน้าอยู่หลายต่อหลายครั้งเพราะเป็น
คนชอบละเลงสีสันทบนใบหน้าทั้งของตัวเองและคนอื่น จึงไม่ได้ใช้
บริการช่างแต่งหน้ามืออาชีพที่นารากร้างมา ซึ่งตอนนี้กำลังแต่งหน้า
ให้นารากรอยู่อีกห้อง อันที่จริงนารากรอยากให้กวีตาแต่งหน้าให้ ทว่า
กวีตาไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้ดีด้วยไม่เคยแต่งหน้าเจ้าสาวมาก่อนเลย
มากที่สุดก็แค่งานรับปริญญาของรุ่นน้องเท่านั้น อุปกรณ์ต่างๆ ไม่ได้
มีครบครันเหมือนมืออาชีพ แล้วเธอก็เป็นกึ่งๆ แม่งานของนารากรเลย
ทำใจไม่ได้ ถ้าจะให้งานแต่งของเธอเพื่อนมีรอยด่างพร้อยเพราะฝีมือ
แต่งหน้าของเธอเลยปฏิเสธอย่างหนักแน่น

หลังจากเตรียมผิวเสร็จเรียบร้อยแล้ว กวีตาเริ่มลงมือละเลงสีสันท
ลงบนเปลือกตาอย่างตั้งใจ เพราะสไตล์การแต่งหน้าของกวีตาจะเน้น
ตาให้สวยฉ่ำ ส่วนแก้มกับปากจะลงเบาๆ พอให้มีสีสันทไม่ให้แย่งกัน

เดินไปเสียหมดเพราะเกรงว่าท้ายสุดจะไม่มีอะไรเดิน กลายเป็นเยอะ
จัดทำให้หมดสวยได้ง่ายๆ

กวีตาไม่ใช่คนสวย เป็นคนหน้าจืดเสียด้วยซ้ำ ยามไม่ได้แต่งหน้า
นั้นเรียกได้ว่าไม่มีอะไรน่าจดจำเลย มองผ่านแล้วสามารถลืมหน้าเธอ
ไปได้ภายในสามวินาที อาศัยว่าแต่งหน้าเก่งนี่ล่ะที่พอจะทำให้สะดุดตา
ขึ้นมาบ้าง แต่เชื่อว่าเธอจะแต่งหน้าทุกวันทุกเวลา จะแต่งเฉพาะต้อง
ออกงานพบปะผู้คนเท่านั้นเอง

เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงกวีตาก็เนรมิตตัวเองให้มีหน้าตาอยู่ใน
ระดับ 'ดี' ได้ สวมใส่เสื้อผ้า จัดทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางอีกนิดก็พร้อม
ออกไปสวยเด่นอยู่บนเวทีแล้ว

ไฟไม่พร้อม กล้องไม่พร้อม แต่กวีต้าพร้อมค่ะ!

แต่เอ...ทำไมบ้านมันถึงได้เจียบแบบนี้ล่ะ กวีตามองซ้ายมองขวา
แล้วพบว่ามันค่อนข้างผิดปกติไปหน่อย จึงเดินไปยังห้องที่จัดไว้เป็น
ห้องส่วนตัวของเจ้าสาว เคาะเบาๆ ไปสองรอบ วิสาสะเปิดม่านออก
เมื่อเห็นว่าไม่มีใครมาเปิดเสียที

ว่างเปล่า

อะไรกัน นรากรไปไหน แม่ของเพื่อนก็ด้วย ช่างแต่งหน้าล่ะ
ทุกคนหายไปไหนกันหมด กวีตาวิ่งไปยังห้องเจ้าสาว เคาะสองทีแล้ว
เปิดออกเลยเช่นกัน และเหมือนเดิม มันว่างเปล่าราวกับบ้านนี้ไม่มี
คนอยู่ นี่คงไม่ใช่ว่าเธอทะเล่ลุมิติก้าวข้ามประตูหรรษาอะไรสักอย่างจน
หลุดมาอยู่อีกโลกหนึ่งที่ไม่มีมนุษย์หน้าไหนอยู่เลยนะ แล้วอย่างนี้เธอ
จะไปคิดเงินกับใคร

กวีตาทักปากยื่นนิ่งอยู่ชั่วอึดใจก็ตัดสินใจหยิบเครื่องมือช่วยชีวิต
นั่นคือโทรศัพท์มือถือ ต่อสายหาเพื่อนรักพร้อมๆ กับเสียดูฟังเสียง
ที่อาจดังขึ้นบริเวณนี้ไปด้วย เอ ได้ยินเสียงดีดยาวแปลว่าสัญญาณ
ต่อติดแล้ว แต่ทำไมไม่เห็นได้ยินเสียงเรียกเข้าอยู่แถวนี้เลยล่ะ ถ้า

นรากรยังอยู่เธอควรไต่ยีนบ้างสิ

ครู่หนึ่งปลายทางก็รับสายให้กวีตากรอกเสียงถาม "แนน แกอยู่ไหน"

"อ้าว..."

กวีตไต่ยีนเพื่อนร้องแบบนั้นแล้วเงียบไปหนึ่งอึดใจ กระทั่งไต่ยีนเสียงอุทานอย่างตกใจ

"ตายแล้ว! แม่ เราลืมยัยก็"

อ่า...นั่นเพื่อนเธอล้อเล่นใช่หรือเปล่า

"ก็ ฉันอยู่บนรถกำลังไปโรงแรมแล้ว ตายแล้วๆ ฉันลืมแกได้ยังไง"

ณ จุดนี้กวีตาทูตอะไรไม่ออก หญิงสาวค่อยๆ คิดว่าเธอทำอะไรผิดไปตรงไหนหรือเปล่า หรือจะออกมาซ้ำเกินไป ไม่นี่ เธอเป็นคนตรงเวลาจะตาย "แก...นัดฉันทำโมเมนต์ไม่ใช่หรือ"

"อ้อ! ฉันนัดแกทำโมเมนต์หรือ ลืมไม่ใช่หรือ"

"ไอ้แน่น! แกอย่ามามั่วนะ แกนัดฉันทำโมเมนต์แกยังลืมฉันไม่ยอมเรียกกันตอนออกจากบ้านไป ถ้างานแกไม่มีพิธีกรรมอย่ามาโทษฉันนะ"

พอปลายสายหนึ่งไปกวีตาก็ชักใจไม่ดี วันนี้เป็นวันดีของเพื่อน เธอไม่ควรมาอะอะโวยวายอะไรให้เสียฤกษ์เลย "ไม่เป็นไรหรอกแนน เดี่ยวฉันนั่งแท็กซี่ตามไป แบบเดี๋ยวก็ถึง"

"จะบ้าหรือแก แต่งหน้าแต่งตัวซะสวย จะนั่งแท็กซี่ได้ไง"

"นั่นสินะ มอไซค์รับจ้างดีกว่า"

นรากรหัวเราะเบาๆ กับความยกย่องของเพื่อน ก่อนเสนอทางออก "เอางี้ก็ แกลองเดินออกมาดูก่อน น่าจะยังมีใครเหลืออยู่ ถ้าแกพอจำหน้าได้ว่าเป็นแขกงานฉัน แกก็ขอเขาติดรถมาด้วยสิ ฉันว่าต้องมี เพราะเพื่อนพี่เสกซ์ยังคุยติดพันอยู่ตอนฉันออกมา"

"อ้อ แต่แกไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก ยังไงฉันจะหาทางไปเป็นพิธีกรรมแกให้ได้เลย"

หลังจากวางสายแล้ว กวีตาก็รีบวิ่งออกจากบ้านเพื่อโชคดียังมีแขกที่จะไปงานเหมือนกันเหลืออยู่จริงๆ เพียงออกมาพ้นประตูเธอก็เห็นคนคนหนึ่งยืนอยู่ข้างรถเก๋งสีดำนางวิบ ทำท่าเหมือนกำลังจะขึ้นรถขับออกไป

ไม่น่า นั่นซุงท่อนสุดท้ายของเธอ ขอเธอเกาะไปด้วยคน ดังนั้น กวีตালেย์ร้องเรียกเสียงหลงพลางยกไม้ยกมือประกอบอาการเต็มที "คุณค้ำ!"

อกอี่แป้นจะแตก...กวีตาชะงักทุกการกระทำ ห่อไหล่เข้าหากันอย่างหวาดเสียวเมื่อรองเท้าส้นสูงสามนิ้วในมือหลุดปลิวลอยหวิวไปราวกับเธอตั้งใจปามันไปหยุดคนที่เธอเรียก ไม่น่า กวีตาไม่ได้ตั้งใจจริงๆ แล้วเธอก็ทำอะไรไม่ได้แล้วด้วยนอกจากมองรองเท้าข้างหนึ่งของเธอเคลื่อนที่แบบโปรเจกไทล์ไปกระแทกหัว...

หัว! ให้ตายเถอะ ตัวเขาดังใหญ่แถมยาว เอ๊ย สูงอีกต่างหาก ทำไมรองเท้าเธอต้องจำเพาะเจาะจงโดนหัวเขาด้วย

แกวีซซซ มัน...มันไม่หล่นด้วย ดูจากรูปการณแล้วส้นรองเท้าแหลมๆ ได้เกี่ยวเข้ากับปกเสื้ออย่างพอดีพอดี ตอนนี้นักกีตาร์รู้สึกเหมือนรองเท้าหันมามองหน้าเธอแล้วหัวเราะเยาะกัน

กวีตาเคลื่อนตัวเข้าหาเหยื่อรองเท้ามหาภัย เห็นเขาเอื้อมมือขึ้นจับรองเท้าส้นสูงสีเงินของเธอเอาไว้ พอเธอไปหยุดใกล้ๆ เขาก็หันหน้ากลับมาพอดี

กรี๊ดดด คิดเงินๆ แบบนี้ต้องคิดเงินเท่านั้น กล้าดีอย่างไรถึงได้เป็นคนเดียวกับคนที่เธอทำสาคุณมสดทกใส่ นี่มันบังเอิญเกินไปแล้ว บังเอิญอย่างน่าเกลียดมากๆ ด้วย "คุณ...อีกแล้วหรือ"

คนฟังถึงกับเลิกคิ้ว ออดคิดในใจไม่ได้ว่านั่นไม่ใช่ประโยคที่เขา

ควรพูดหรือท้อหรือ มือใหญ่ยื่นรองเท้าคินไปให้คนซึ่งทำหน้าที่ได้
เจื่อนมากถึงมากที่สุด สงสารอยู่เหมือนกันแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไรจริงๆ

กวีตารับรองเท้าคินมา เอ่ยบอกเสียงเบา "ขอโทษนะคะ รองเท้า
มันหลุดมือ"

"ครับ คุณเรียกผมหรือเปล่า"

กวีตากำลังลืมนว่าจะตอบอย่างไรดี เพราะเอาเข้าจริงๆ เธอเริ่ม
ไม่อยากอยู่กับเขานานไปกว่านี้แล้ว รู้สึกผิดตึงๆ เหมือนตัวเองเป็น
ตัวชวยอย่างบอกไม่ถูก พอดีกับสายตาเหลือบไปเห็นคนคนหนึ่งและ
จดจำได้ในทันทีจึงรีบส่งเสียงร้องเรียก

"พี่ป้อม!" เพื่อนของศุภเสกข์ซึ่งต้องไปงานแต่งงานที่เธอต้องไป
แน่ๆ เมื่อเห็นคนถูกเรียกหันมามองกันแล้ว กวีตาจึงรีบหันมาพูดกับ
ผู้ชายใกล้ตัว "เปล่าหรือคะ ฉันไม่ได้เรียกคุณ ขอตัวก่อนนะคะ พอดี
ต้องรีบไป"

ว่าแล้วก็...เฟ่น!

"อ้าว ทำไมแกมากับพี่ป้อม" นรากรส่งเสียงถามทันทีที่เห็นว่า
กวีตาเดินมากับใคร พอเห็นว่าเพื่อนทำหน้าที่ตาซ่องใจกับคำถามตน จึง
รีบบอกออกไป "ก็ฉันเห็นพี่ป้อมออกมาก่อนฉันอีก"

"พี่ป้อมลืมนาฬิกาไว้ในห้องน้ำเลยกลับไปเอา ฉันเห็นเลยเรียก
ไว้ได้พอดี ไม่งั้นก็ไม่ว่าฉันจะได้นั่งมอไซค์รับจ้างคันไหนมา"
ประโยคหลังนี้กวีตาอดไม่ได้เลยประชดเพื่อนไปซื้อหากล้าลิมเธอได้
ลงคอ ซึ่งอีกฝ่ายจะรู้ดีจึงรีบยิ้มประจบ เกาะแขนเพื่อนเอาไว้แล้ว
บอกเสียงหวาน

"กวีตาจะมาเหนื่อยๆ ไปนั่งพักในห้องเย็นๆ ก่อนนะ นราเกิ้ลเตรียม
สาคุนมสดไว้ให้แล้วอ่างใหญ่ๆ แบบลงไปแช่ตัวได้เลยจ๊ะ สนมะ"

มีหรือจะไม่สน กวีตาค้อนคมใส่เพื่อนพร้อมรอยยิ้ม เดินเลี้ยว

ไปยังห้องเล็กๆ ข้างห้องจัดงานเพื่อเตรียมตัวทำหน้าที่พิธีกร อย่างน้อยๆ ก็ต้องได้อ่านและตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงชื่อของแขก ผู้ใหญ่ที่เธอต้องพูดก่อน เธออยากให้งานของนรกรมีอะไรผิดพลาด น้อยที่สุดเพราะเป็นเพื่อนรักเธอ อีกร้อยอย่าง...หวังว่างานเธอจะผิดพลาด น้อยที่สุดไม่แพ้กัน

เอ่อ...เอาเป็นว่าขอแค่ให้เธอได้แต่งงานก็พอ!

งานแต่งงานของนรกรเป็นไปได้ด้วยดี กวีตابل้มมากทีเดียว ที่ปฏิบัติกริยาของหลายๆ คนตอนดูพิธีเซ่นเซ่นดูซึ่งนมและเคลิบเคลิ้ม ไปด้วยกับเรื่องราว สาวๆ หลายคนยิ้มกันไม่ยอมมุบ งาน...งาน...งาน ได้ งานแน่ๆ กวีตามั่นใจแม้เธอไม่ได้ใส่เครดิทอะไรไว้เลยในงานที่เธอ อาสาทำให้เพื่อนโดยไม่เรียกเก็บค่าใช้จ่ายใดๆ เพราะเชื่อว่านรกรเอง ก็ยินดีจะโฆษณาให้เธอโดยไม่ต้องจ่ายอะไรอยู่แล้ว

เมื่องานเสร็จสิ้น แขกผู้ใหญ่กลับกันหมดแล้ว คุณเสกซ์กับนรกร คู่บ่าวสาวยังไม่ได้รีบกลับไปไหน ด้วยพิธีการต่างๆ ที่ต้องใช้ฤกษ์ อย่างเช่นการส่งตัวเข้าหอที่นั่นลุล่วงไปตั้งแต่ช่วงเช้าแล้วเพราะกำหนดการ ค่อนข้างแน่นอน นรกรจึงขอให้กวีตาจัดอาฟเตอร์ปาร์ตี้ให้ด้วย ตอนนี้อย่างบอกลธุมขนาดใหญ่อีกเป็นห้องขนาดเล็กพอเหมาะสำหรับ จำนวนเพื่อนของบ่าวสาว ไฟสว่างเจิดจ้าถูกหรีให้สลัวลง เพลงบรรเลง หวานๆ ปรับเปลี่ยนเป็นเพลงที่มีจังหวะสนุกสนานขึ้น รวมไปถึง นรกรได้เปลี่ยนชุดเป็นเดรสเจ้าสาวแบบสั้นให้เข้ากับบรรยากาศ ครึกครื้นด้วย

หลังจากทักทายกับทุกคนแล้ว นรกรก็เดินตรงมาหากวีตาซึ่ง รวมตัวอยู่กับเพื่อนอีกกลุ่มในมุมหนึ่งของห้อง ไม่ได้ออกไปโยกย้าย ตามเสียงเพลงเหมือนกลุ่มอื่น เมื่อทักทายกับทุกคนจนเสร็จสิ้นแล้ว ค่อยหันมาทางกวีตา เพียงส่งสายตา ไม่ต้องพูดคำใดกวีตาก็เข้าใจ

ในทันที จึงเดินเสียงออกมาอีกทางกับนรกรสองคน

"ก็ เหมือนแกะเคยถามฉันใช่ไหมว่าเว็บบอร์ดดีสุดไอของเพื่อนพีเสกซ์ มีเว็บไซต์แล้วหรือยัง"

เท่านั้นกวิดาก็ตาโตทันที รีบพยักหน้าหงิกหงัก เพราะหากยังไม่มียกเท้ากับมีโอกาสที่เธอจะได้ลูกคำเพิ่ม

"อ้อ พีเสกซ์ไปถามพี่คุณให้แล้ว พี่คุณสนใจนะ เดี่ยวจะมาคุยกับแก"

ตาที่โตอยู่แล้วโตเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว รอยยิ้มบนใบหน้ากวิดาดูเจ้าเล่ห์และตลกเสียจนนรกรรอดหัวเราะไม่ได้ จนต้องขอแฉวเสียน้อย "แหม ทำหน้าตาเหมือนได้งานแล้ว พี่คุณอาจไม่ส่งงานให้แกก็ได้ยะ"

เท่านั้นกวิดาก็หน้าง่ำส่งเสียงจี้จี้จะออกไปอย่างซัดใจ "แกอย่าเพิ่งมาขัดลากันแบบนี้ละ เดี่ยวบ๊ิดคิดเงิน"

นรกรเบ้หน้าใส่เป็นเชิงบอกว่าไม่กลัว ก่อนหันไปมองอีกทาง และรีบร้องบอกเมื่อเห็นเจ้าบ่าวของตนเดินคู่มากับคนคนหนึ่ง "นั่นไง พีเสกซ์พาพี่คุณมาแล้ว"

กวิดามองตามสายตาเพื่อน ก่อนจะนั่งชิงไปราวกับรูปปั้นเมื่อรู้สึกคล้ายคล้ายคลอนคลอนที่เดินข้างศุภเสกซ์เหลือเกิน ด้วยสภาพแสงอันไม่ค่อยอำนวย ทำให้กวิดาต้องเพ่งตามองมากกว่าปกติ กระทั่งแน่ใจ

ออกอีแป้นจะแตก!

อีตาดวงซวยคนนั้น!

คิดเงิน เอ๊ย ไม่ใช่ ตายแล้ว เข้าห้องน้ำทันไหม เธอไม่ยอมได้งาน เอ๊ย ยอมได้ แต่ไม่เอางานนี้แล้ว ให้ตายเถอะ เอาไงดี ตายแล้วว หลบไม่ทันแล้วว กวิดาเลยเบี่ยงหน้าหลบหลังนรกร พร้อมกับยกกระเป๋าถือใบยาวขึ้นอำพรางหวังว่าอีกฝ่ายจะไม่ทันสังเกตว่าเธอเป็นใคร

"พี่คุณ นี่ไงคะ ยัยก็เพื่อนเนนที่รับทำเว็บไซต์นะคะ ก็ นี่พี่คุณ

เพื่อนพี่เสกซ์ที่ทำงานเว็ดดิงสตูดิโอ"

กวีตาส่งยิ้มให้กระเปาะของตัวเอง พุดออกไปเสียงเบาขณะยังคง
หลบหลังนรากรอยู่ "สวัสดีค่ะ"

ส่วนนรากรก็แปลกใจเพราะเสียงของเพื่อนอยู่ใกล้เธอจนเกินไป
แต่ยิ่งเธอเอี้ยวตัวมามองเท่าไรก็ดูเหมือนเพื่อนจะยิ่งหลบหลังเธอมาก
ขึ้นเท่านั้น จนในที่สุดก็ทนไม่ได้อีกต่อไป "เฮ้ย ไอ้ก็ แกเป็นอะไร
พี่คุณมาแล้วทำไมไม่คุยกับเค้า จะเอาไหมงานนะ"

"ไม่เอาแล้ว" กวีตาระชิบตอบเพื่อนไปทันที ต่อด้วยการเอ่ย
ขอ "ฉันอยากไปห้องน้ำ ไปเลยได้ไหม"

"หายเจ็บหน้าผากหรือยังครับ"

"ยังค่ะ"

แหงะ...กวีตายืนหนึ่ง ครุ่นคิดอยู่อีกพัก เสียงเมื่อก็ไม่ใช่เสียง
ศุภเสกซ์ และศุภเสกซ์ไม่น่ารู้ว่าเธอเจ็บหน้าผากอยู่ กวีตายึดตัวตรง
เอากระเปาะลงทันที หันไปมองคนถามด้วยใบหน้าที่ง็งบึ้งงั้นแบบที่
คนมองรู้ว่าเป็นลักษณะของคนห่วงเสียฟอร์ม บ้าจริง เห็นแล้วจำเธอ
ได้แล้วก็ไม่บอก ให้เธอหลบเป็นยัยบ๊ายอยู่ได้ เต็มวัยตัดคิดเงินหมดตัว
ไม่ต้องมายิ้ม!

แต่นามบัตรนะเอา กวีตายื่นมือออกไปรับนามบัตรที่อีกฝ่ายส่ง
มาให้ มองปราดเดียวก็เห็นใจความสำคัญ คุณากร ตำแหน่งผู้จัดการ
โอ ตำแหน่งใหญ่มีอำนาจตัดสินใจ กวีต่าป्ली้มคำ

"แกเอานามบัตรแกให้พี่คุณสิ"

"ไม่มีสิมเอามาเก็บไว้ที่บ้าน" กวีตาทูตรวดเดียวโดยไม่ได้คิดจะ
เว้นวรรคให้เป็น ไม่มี สิมเอามา เก็บไว้ที่บ้าน ซึ่งอาการนั้นทำ
นรากรรู้ทันทีว่าเพื่อน...โกหก จึงจ้องตากับเพื่อนหนึ่ง เห็นมันจ้องตอบ
ไม่ยอมหลบตา ชัดเลย โกหกแน่ นรากรเลยหันไปส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม
ทั้งสอง แล้วร้องเพื่อนออกมาอีกทาง กระชิบถามเสียงเบาว่าเต็มไป

ด้วยอารมณ์

"ไอ้ก็ แกเป็นอะไร!"

ซึ่งกวีตาก็ออกอาการช็อคชืดใจเช่นกัน "ไว้ค่อยเล่าให้ฟังได้ไหม
ละ ตอนนี้นั้นไม่อยากยุ่งกับเขาแล้ว"

นรารกรมีสีหน้าตกใจ...ตกใจอย่างจริงจังจนกวีตาต้องรีบบอก
เพราะไม่อยากให้เพื่อนเข้าใจผิดว่าเธอรังเกียจเพื่อนของสามีเพื่อน
"ไม่ใช่อะไร เพื่อตัวเขาเองนั่นแหละ ฉันไม่อยากฆ่าคนตายนะเนน"

คราวนี้สีหน้าตกใจเปลี่ยนเป็นไม่เข้าใจอย่างมากแทน กวีตาเลย
ต้องตัดใจเล่าให้ฟังอย่างย่อๆ เสียเลย "ฉันเจอเขาแล้วสองหน ทำร้าย
เขาโดยไม่ตั้งใจสองหนเลย ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตัวช่วย"

นรารกรอึ้ง...แล้วหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่ได้ "ไอ้บ้า ไอ้บ้าก็
แกคิดอะไรของแก ไร้สาระมากๆ"

กวีตาเลยทำหน้าที่พูด เล่นเอานรารกรต้องยอมหยุดหัวเราะ ก่อน
บอกอีกหนึ่งปัญหา "แล้วจะเอาไง ฉันกะฝากแกติดรถพี่คุณกลับบ้าน
ด้วย"

กวีตาสวนหันคว้น "ฉันนั่งแท็กซี่ได้สบายมาก หรือถ้าแกไม่พอใจ
จะให้ป็นมอไซค์รับจ้างก็ได้ ขึ้นฉันนั่งรถไปกับเขาทำรถเขาชนฉัน
ก็ช่วยด้วยนะสิ"

คนฟังมีสีหน้าประหลาด ก่อนยอมพยักหน้าแต่โดยดี แล้วดึง
เพื่อนกลับเข้าสู่วงสนทนา

"ไว้คุยวันหลังได้ไหมพี่คุณ วันนี้ยัยก็ท้องเสีย"

กวีตาดมองหน้าเพื่อนไม่ได้ เหมม...ข้ออ้างเหม็นมาก ไม่มีข้ออ้าง
อื่นที่ดีกว่านี้หรือไง

"พี่เสกซ์ พี่บ้อมกลับไปหรือยัง ถ้ายังจะได้ฝากให้ยัยก็กลับบ้าน
ด้วย"

สุกเสกซ์หน้าเหวอ ให้กวีตาเข้าใจไปว่านรารกรคงบอกแผนเรื่อง

ฝากเธอกับคุณากรเรียบร้อยแล้ว ทว่านราก็สื่อสารกับเจ้าปาวผ่าน
ทางเวทตวจนเรียบร้อย ศุภเสกข์จึงเอ่ยขึ้น "ยังหรอ กแต่ไ้บ้บมค
กลับตีกนะ งานเล็กนั้นแหละ ก็ต้องเสีย จะอยู่ไหวหรือ"

กวิต้าว่า...มันเหม็นมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างบอกไม่ถูกนะคะ อยาก
จะถอนใจให้ดังเฮือก!

"ไม่เป็นไรพี่เสกข์ ก็เม้าท์ติดพันกับเพื่อนเหมือนกัน รอได้ เออ...
ว่าแล้วก็ไปเม้าท์ต่อกันดีกว่า เออ..." แม้จะไม่อยากแคไหน ทว่ากวิตาก็
ต้องหันกลับมาทางคุณากร "เดี๋ยวยังไงก็จะติดต่อกันคุณกลับไปนะคะ"

กวิตาประหลาดใจเมื่อพบว่าคุณากรมีสีหน้าประหลาด ส่วน
ศุภเสกข์ยิ้มหัว หันมามองเพื่อนเธอพบว่ามยิ้มแก้มตุ่ยอยู่เช่นกัน...เออ
ไม่คิดจะเผื่อแผ่ให้กวิต้าขำบ้างหรือคะ

"เรียกพี่ก็ได้ครับ" คุณากรยื่นข้อเสนอ กวิตารับตอบกลับทันที

"โอ๊ย ไม่เป็นไรคะ อย่าสนิทกันดีกว่า เออ...ก็หมายถึงว่าอย่าสนิท
กันเร็ว เอ๊ย คือ เออ..." กวิตาหันมาหาเพื่อน "ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อน
นะ"

"จะไปซื้อหรือ"

ขอบคุณ...นราก็ไม่ไปหรือเปล่าว่ในวงสนทนาที่มีชายหนุ่มอีก
หนึ่งคนที่เธอยังไม่คุ้นเคยพอจะให้เขาเข้าถึงเรื่องส่วนตัวกันแบบ
หนักหน่วงขนาดนั้น เธอไม่ได้จะไปทำอะไรที่ห้องน้ำทั้งนั้น เพียงแต่
อยากหาทางเลี่ยงเพราะรู้สึกว่ปากตัวเองมันพาจนเข้าเรื่อยๆ จนท้ายสุด
ค่อยนี้ก็ซื้ออ้อางออก

"คือจี้คะ เดี๋ยวกคุณคุณต้องมาเป็นลูกค้า ก็เลยไม่อยากป็นเกลียว"

คุณากรนึ่งไปนิด แล้วพยักหน้ายอมรับ ก่อนเอ่ยถามเหมือนไม่
อยากให้หญิงสาวเสียความตั้งใจ "จะไปห้องน้ำหรือเปล่าว่ครับ"

ขอบคุณ ทำไมไม่ถามแบบนรกรให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยละ แต่
ขณะที่กวิตากำลังไม่รู้จะตอบอะไรให้สาสมดี พลันมีเสียงหนึ่งดังแทรก

ขึ้น

"คุยด้วยได้ไหมคะ"

กวีตาหันไปมอง พอเห็นว่าเป็นผกายนดาว เพื่อนร่วมรุ่นมัธยมของนรากรจึงหลีกเลี่ยงให้เข้ามา รอบ่าวสาวแนะนำเพื่อนของแต่ละคนจนเรียบร้อย ยืนอมยิ้มตามมารยาทอยู่ครู่หนึ่งค่อยเอ่ยปาก "ถ้าฉันก็ขอตัวก่อนนะคะ เดี่ยวจะไปคุยกับเพื่อนต่อ"

กวีตาทิ้งไปนิดหน่อยตอนได้สบตากับคุณากร เพราะดวงตาเขามันราวกับจะถามว่า 'ไม่ไปห้องน้ำแล้วหรือครับ' เล่นเอาเธอวางหน้าไม่ถูกต้องรีบหลบสายตา เลี่ยงหันไปส่งยิ้มกับทุกคนในวงสนทนาแล้วเดินหลบออกมาทันที

ให้ตายสิ นายคุณคุณากรจอมดวงชวชนี่ทำให้มادتของกวีตาควีนหายหมดสิ้น เพราะฉะนั้นอย่าเจออย่าเจอกันอีกเลยดีที่สุด!

กันยายน

กวีตาพาร่างสูงหนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตรหนักสี่สิบแปดกิโลกรัม ผมด้านหลังยาวจรดเอว ส่วนด้านหน้าเปิดโชว์หน้าผากหนึ่งๆ เพื่อรับทรัพย์ พร้อมด้วยเครื่องแบบประจำตัวคือเสื้อตัวยาวลายเก๋ๆ กับเลกกิ้งสีสดใสเข้ากับรองเท้าส้นสูง สรุปลึ้นๆ ว่ากวีตากำลังเดินเข้าสู่ฮอลล์ซึ่งกำลังมีงานเว็ดดิ้งแฟร์งานใหญ่ประจำปี หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อทบทวนข้อมูลว่าบุรุษของพันธิตราเว็ดดิ้งสตูดิโอหมายเลขใดอยู่บริเวณใด เมื่อพอแน่ใจแล้วจึงมุ่งหน้าไปทางนั้น ทว่ามาสะดุดเข้ากับเวทีส่วนกลางซึ่งกำลังมีงานแสดงแฟชั่นโชว์เสียก่อน

ตอนแรกนั้นกวีตากำลังจะหลีกเลี่ยงไปเส้นทางอื่นโดยไม่ผ่านเวทีกลาง เพราะความแอดดของผู้คนในบริเวณนี้มีมากเกินไปจนกวีตาคิดว่าตัวเองอาจผ่านไปไม่ได้ เพราะมีทั้งช่างภาพมืออาชีพสมัครเล่นแล้วยังเหล่าผู้คนที่สนใจ หากก่อนจะหันเปลี่ยนเส้นทาง คนซึ่งยังอยู่

วงนอกอย่างเธอกลับเห็นว่าคนภายในมีลักษณะเหมือนกำลังเซซันกัน
ราวโดมิโน จังหวะที่หันไปมองต้นตอเหตุการณ์ซุลมุน จึงพบเข้ากับ
ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งคงเป็นตัวต้นเหตุของเรื่องกำลังหน้าซีดหน้าเขียวดู
น่าสงสาร เมื่อพิจารณาใบหน้าน่าเอ็นดูนั้นถ้วนถี่ กวีตาก็จำได้และ
ประหลาดใจเพราะไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะได้พบเจอกันที่นี่ น้องนীর
นีนารา เพื่อนบ้านของเธอสมัยยังอยู่เชียงใหม่กับแม่ ซึ่งโดยปกติแล้ว
เธอต้องกลับไปเยี่ยมบ้านบ่อย แม่ของน้องนীরอย่างน้อยปีละครั้ง แต่
หลายปีมาแล้วที่ไม่ว่าจะไปที่ครั้งก็ไม่เคยได้พบนีนาราละเลย

"น้องนীর!"

คนถูกเรียกไม่หัน หลายคนที่หันมามองเป็นตาเดียวกันก็ไม่ได้
ถูกเรียก แต่สาวม่น้อย่างกวีตามีหรือจะสน เพราะหญิงสาวทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้ หันไปด้านหลังเหมือนตนกำลังมองหาต้นเสียงด้วยเหมือนกัน
พอรู้สึกว่ปลอดภัยจากอาการหน้าแตกแล้วค่อยหันกลับไปมองตาม
ทางที่นีนาราลับหายไปอย่างเสียดายเพราะไม่ได้พูดคุยกัทยกัน
นานมากแล้ว รู้แบบนี้ขอเบอร์โทรติดต่อจากบ้านอ้อนมาเก็บไว้ก็ดี

หญิงสาวถอนใจเฮือก รีบมุ่งหน้าตรงไปยังบูธของพันธมิตร
เว็ทติ้งสตูดิโอ ไม่แน่ใจว่าคุณธำวัน ผู้ดูแลพันธมิตรามงานวันนี้ใหม่
ถ้ามาก็ดี เธอจะได้แน่ใจว่ามีคนช่วยบอกคร่าวๆ ว่าอยากได้เนื้อหา
ประมาณไหน ตามปกติแล้วการปรับปรุงหน้าเว็บไซต์ของพันธมิตรานั้น
จะทำเดือนละครั้ง แต่ครั้งนี้ทางพันธมิตรติดต่อมาให้ทำเป็นพิเศษเพราะ
เป็นอีเวนต์สำคัญที่ควรอัปเดตแบบปัจจุบันทันด่วนก่อนงานแฟร์นี้
เลิกไป เธอในฐานะคอนเทนต์อีดิเตอร์รวมไปถึงกราฟิกดีไซเนอร์ซึ่ง
ดูแลพันธมิตรอยู่โดยตรงจึงจำเป็นต้องดึงมาถ่ายรูปรูปและเก็บบรรยากาศ
งานให้

ไฉนเท่าใจคิด กวีตารีบยกโทรศัพท์ขึ้นต่อสายหาคุณธำวัน หลังจาก
รอสายอยู่พักเดียวอีกฝ่ายก็ตอบรับ กวีตากรอกเสียงไปอย่างคล่องแคล่ว

"คุณธำวันนะคะ นี่ก็จากครีเอทีฟดีไซน์ค่ะ ตอนนี่ก็มาถึงงานแฟร์แล้ว กำลังไปบูชของพันธิตรา ไม่แน่ใจว่าจะได้เจอคุณธำวันหรือเปล่าเลย โทรมาสอบถามก่อนค่ะ"

"สักครู่นะคะคุณก็" ปลายสายตอบรับมาว่าอย่างนั้นแล้วเงยบ่าหายไปให้กวีตารู้สึกได้ว่าอาจมีเรื่องอะไรบางอย่างที่ไม่อยากให้เธอได้ยิน เช่นลูกกำลังงอแง หรือไม่ก็...ทะเลาะกับแฟน จึงจำเป็นต้องปิดเสียงสนทนา

"ขอโทษทีนะคะคุณก็ ดิฉันกำลังจะออกจากงานแฟร์แล้วค่ะ แต่ว่าฝากเรื่องไว้กับพนักงานที่บูชเรียบร้อยแล้ว คุณก็เข้าไปได้เลยนะคะ"

"อ้อ ค่ะ ได้เลย"

"แล้วเนื้อหาทั้งหมดจะอัปเดตได้เร็วสุดวันไหนคะ"

"ตามที่ตกลงกันไว้ก็อีกสองวันค่ะ แต่วันนี้ก็อัปโพรโมตงานแฟร์ให้เรียบร้อยแล้วนะคะ รับรองว่าลูกค้าตามมาถูกแน่นอน"

"โอเคค่ะ ขอขอบคุณมากเลย ขอโทษนะคะ ต้องรบกวนแบบเร่งด่วนมากๆ ขนาดนี้พอดีช่วงนี้ทางพันธิตรายุ่งๆ ก็เลยลืมบอกล่วงหน้าค่ะ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ยินดี" ยินดีที่สุดเลยล่ะ เพราะคำตอบแทนการทำงานแบบเร่งด่วนมากๆ ที่ทางครีเอทีฟฯ ให้นะถูกใจกวีต้ามามาก "ถ้าวันนี้ไม่กวนแล้วค่ะ แล้วเดี๋ยวจะส่งงานให้ตรวจอีกทีนะคะ"

หลังวางสาย กวีตาเดินลืมนั่งตรงสู่จุดหมาย ทว่ารูปถ่ายขนาดใหญ่ในกรอบสวยงามวางอยู่หน้าบูชแห่งหนึ่งดึงดูดสายตาทำให้ขยาดหยุดชะงักเพื่อพิจารณา... เอ รูปคุ้นมาก องค์ประกอบภาพ แสง สี นายและนางแบบ รวมไปถึงอารมณ์ของภาพด้วย กวีตามั่นใจว่าต้องเคยเห็นภาพนี้มาก่อน แต่ที่ไหนล่ะ

"ภาพของจริงสวยกว่าในจอคอมพิวเตอร์ใช้ไหมครับ"

คำทักทายนั้นทำให้กวีตาเงยหน้ามอง ยิ้มกว้างเมื่อคนทักทำให้

เธอนึกออกโดยพลันว่าเคยเห็นภาพนี้ที่ไหนมาก่อน ก็ของลูกค้าเธอ
อีกคนที่เป็นช่างภาพฝีมือฉกาจ อยู่ที่กัวิทาหมายมั่นปั้นมือว่าถ้าล่องลง
ผู้ชายสักคนมาเป็นเจ้าบ่าวได้เมื่อไร จะให้คนนี้ถ่ายรูปให้แน่ๆ "คุณตั้ม!"

"ครับ ผมก็ว่าทำไมว่าที่ลูกค้าคนนี้น่าหน้าคุ่นๆ"

กัวิทาทัวร์เขาเบาๆ จะไม่คุ่นได้อย่างไรละ ตอนรับทำเว็บส่วนตัว
ไว้เก็บผลงานให้ เธอกับเขาต้องเจอหน้าเพื่อพูดคุยถึงลักษณะของเว็บ
อยู่หลายครั้งหลายหน "ก็ที่ว่าทำไมภาพนี้ถึงคุ่นๆ เหมือนกันคะ...แล้ว
นี่เมื่อไรคุณตั้มจะส่งภาพชุดใหม่มาให้คะ ก็อยากเห็นแล้ว"

อีกฝ่ายยิ้มกว้างก่อนตอบ "ผมกำลังคัดอยู่ครับ เสร็จเมื่อไรเดี๋ยว
จะรีบส่งไปให้เลย"

"โอเคคะ ตั้งตารอตั้งแต่วันนี้เลย...ถ้างานก็ขอตัวไปทำงานก่อน
นะคะ มาถ่ายรูปงานไปอัปคอนเทนต์ให้ลูกค้านะคะ"

รอนอีกฝ่ายพยักหน้ารับ กัวิทาก็ออกเดินพร้อมกับนึกในใจ
โลกกลมจนเธอรู้สึกดีจัง

โกหก!

กัวิทาชะงักก็เมื่อเห็นคนคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าห่างไปเพียง
ไม่กี่เมตร หญิงสาวจ้องนิ่งอย่างตกใจ ก่อนรีบหันขวับกลับหลังเมื่อ
ฝ่ายนั้นหันมามองเธอ

ตึง! กัวิทารู้สึกว่าตัวเธอกระแทกอะไรบางอย่างจนได้ยินเสียงนั้น
พอหันไปมองหญิงสาวก็ต้องหลับตาปีเมื่อพบว่าสิ่งที่ชนคือภาพ
ขนาดใหญ่ซึ่งเธอชื่นชมอยู่เมื่อครู่ และตอนนี้มันก็กินเอื้อมสำหรับการ
ไขว่คว้าสิ่งใด เพราะทั้งภาพทั้งขาตั้งเอนล้มไปเรียบร้อย

กรี๊ดดด เจ็บๆๆ กัวิทายกเท้าข้างเจ็บขึ้นและโดดเหยงเมื่อรูปภาพ
ที่ร่วงลงพื้นกระดอนมาทับเท้าอย่างรุนแรง ทำยสุดก็ต้องทรุดลงนั่ง
เมื่อเจ็บเกินจะทน

"เป็นไรไหมครับ"

โอ กวีตำกผู้ชายรุ่มล่อม แก่ล้งเป็นลมเลยตีใหม่ หรือแกล้งตายตี คุณตั้มที่เข้ามาถามนะไม่เท่าไร แต่อีกคนที่เธอกำลังหนีเขานี้สิ...คุณากร มาทำบ้าอะไรแถวนี้ เดี่ยวบ๊ิดคิดเงิน

อ้อ ลืมไป เขาทำงานเว็ดดิงสตูดิโอเนี่ยนา แง เธอดันลืมไป ไม่อย่างนั้นคงได้เล็งก่อนว่าบุรุษของสมบูรณ์แบบเว็ดดิงสตูดิโออยู่จุดไหนแล้วจะได้ไม่เฉียดเข้าใกล้

แง...เธอเกลียดโลกกลม!

"คราวนี้ถึงตาคุณแล้วนะ"

ฮะ? เขาว่าอะไร กวีตาหันไปมองหน้าคุณากรด้วยความสงสัย ซึ่งอีกฝ่ายก็ยิ้มใส่เสียจนแทบตา "คุณช่วยบ้างเ ตอนเราเจอกัน"

จริงด้วย งือ เธอไม่อยากเป็นตัวช่วยของใคร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธออยากเป็นคนช่วยเองนี่นา ไม่ใช่นางเอกขนาดนั้น ฮี

"ไหวไหมครับคุณก็ เข้ามาพักในบูธก่อนใหม่" ช่างภาพคนเก่งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย ซึ่งกวีตาก็รีบลุกขึ้นยืนโดยมีผู้ชายเข้าพุงถึงสองคน และแอบซัดใจนิดหน่อยที่คนที่ยอมปล่อยให้เธอเป็นคุณตั้ม เธอไม่ได้คิดกับเขาในทางชู้สาว เพียงแต่สะดวกใจให้เขาพุงเธอไว้มากกว่า ก็กวีตำไม่ยอมยกยู่ใกล้คุณากรแล้วนี่

"ก็โอเคละ ต้องขอโทษจริงๆ นะคะ ทำรูปหล่นแบบนี้"

คนได้รับคำขอโทษส่ายหน้าแทนการบอกว่าไม่เป็นปัญหา ทว่าก่อนจะหันได้กล่าวอะไรก็จำต้องเอ่ยขอตัวแล้วผลไป กวีตาคาดว่าลูกค้าคงต้องการคุยรายละเอียดงาน

"เดี๋ยวผมพาคุณไปนั่งตรงนั้น"

ตรงนั้นของเขาคือสุดผนังด้านหนึ่งซึ่งทางผู้จัดงานมีเก้าอี้ไว้สำหรับนั่งพัก

"เดินไหวไหมครับ...อู่มใหม่"

กวีตาสันหน้าจนผมกระจุย แค่นี้เธอก็อายจะแย่ อย่ำให้ถึงขั้น

ต้องอุ้มเลย ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนจริงๆ

"ก็ทำคุณเสียนงานหรือเปล่าคะ" กวีตาคุดขึ้นเมื่อสังเกตเห็นว่าเขาส่งสัญญาณให้คนที่อยู่ในบุญรับรู้ว่าเขาจะไปอยู่ตรงจุดใด ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบได้อย่างรักษาน้ำใจกันที่สุด

"ทำนองนั้นครับ"

กวีตaleyหันไปมองคนพุดด้วยสายตาร้อมมีเรื่อง ทว่าพอเห็นอีกฝ่ายยิ้มรออยู่พอให้รู้ว่าเขาพุดเล่นจึงจำต้องปรับเป็นยิ้มแทบไม่ทัน ผลคือมันเลยกลายเป็นยิ้มประหลาดให้คนมองหัวเราะได้เบาๆ แต่นั่นก็หลังจากกวีตาหันหน้ากลับไปแล้วนะ ไม่กล้าหัวเราะต่อหน้าเพราะกลัวได้มีเรื่องจริงๆ เล่นหันมองมาตาวาววับขนาดนั้น

คุณากรหย่อนร่างเล็กลงบนเก้าอี้ นั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ กันแล้ว โนม้ตัวไปดูตรงจุดเกิดเหตุ "ถอดรองเท้าก่อนดิ้ใหม่ครับ"

กวีตาเห็นด้วย จึงเอื้อมมือไปถอดรองเท้าพร้อมบอกอีกฝ่าย "เอ่อ...คุณคุณจะไปทำงานก็ได้ นะคะ เดี่ยวก็นั่งพักอีกสักแป๊บ คงไปทำงานต่อได้แล้วละคะ"

แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจเลย เพราะอีกประโยคที่ถามมาดูไปกันคนละเรื่อง "ไอ้เจ้าถุงน่องนี่ถอดยากไหมครับ"

คนถามถามด้วยน้ำเสียงปกติ แต่คนถูกถามนะ...คิดไปไหนต่อไหนแล้ว ทำไมละ เขาอยากถอดเลกกิ้งเธอเธอ

"คือ มันเป็นแบบแยกข้างหรือเปล่าครับ หรือว่า...เอ่อ...หน้าตาคุณคิดไปไกลมากเลย"

ฮะ? กวีตาคุดปากอ้าค้างเข้าที่พร้อมเก็บสายตาคิดไปไกลของตัวเอง อีกฝ่ายหัวเราะได้ ก่อนอธิบาย

"ผมอยากให้คุณถอดเพราะจะได้ดูแผล และสาบานได้...ผมไม่ได้อยากถอดให้คุณนะ"

แกว๊ชชช คิดเงิน! นำเกลียดที่สุด มาพุดแซวแบบนี้ได้ไง เธอ

อายนะ!

"ที่คุณยังถอดเสื้อผมเลย"

เธอไปถอดเสื้อให้เขาตอนไหน...อ้อ เสื้อสูท อยากจะกรี๊ด เขาจะมาตอกย้ำให้เธอคิดถึงเหตุการณ์สำคัญที่แสนสมสตาทำไม โกรธนะ อายด้วย

"โอเค ขอโทษครับ ห้องน้ำอยู่ตรงนี้เอง ถ้าคุณจะถอด"

กวีตาดุดันเขาไม่ได้ที่บังอาจมาแสดงออกว่ารู้ทันกันทุกความคิดอ่านขนาดไม่ได้พูดมันออกไป ก่อนสายหน้าไปมาปฏิเสธข้อเสนอ "ไม่ได้หรอกค่ะ เสื้อตัวนี้บาง ถ้าถอดไปเน"

คุณากรพยักหน้าอย่างเข้าใจ มองหลังเท้าของกวีตา ไม่เห็นรอยเปื้อนอะไร เด่าเอาว่าเสื้อไม่หนาวอก แต่ถึงอย่างนั้นเพื่อความแน่ใจจึงเอ่ยถามเจ้าของแผล "รู้สึกว้าเสือดอกบ้างไหม"

กวีตาเอื้อมมือไปแตะๆ บริเวณแผลแล้วสายหน้า กำลังจะตอบว่าไม่ค่ะ แต่เพราะอีกฝ่ายลุกขึ้นยืนทำให้เธอไม่ทันได้ตอบ

"เดี๋ยวผมไปหาน้ำแข็งมาให้ นั่งพักตรงนี้นะก่อน"

จะให้ทำอะไรได้ล่ะ กวีตาทักหน้ารับ นั่งอย่างสงบจนกระทั่งแผ่นหลังของคุณากรลับสายตาไป

หนีดึกกว่า! ทว่าเพียงลุกขึ้นยืนและได้วางน้ำหนักลงบนเท้าข้างที่เจ็บ ก็จำต้องทรุดตัวลงนั่งเมื่อมันเจ็บจนเกินกว่าจะรับน้ำหนักไหว เอาน้ำ เดี่ยวได้น้ำแข็งประคบแล้วคงดีขึ้น เพียงแต่...เปลี่ยนคนที่เอาน้ำแข็งมาให้ได้ไหมล่ะ แง

ก็ไม่เปลี่ยนอยู่ดี คุณากรเดินมาพร้อมถุงใส่น้ำแข็งและถังใบหนึ่ง ซึ่งมีลวดลายแบบวินเทจสวยงาม มาถึงเขาก็วางถังไว้กับพื้นใกล้ๆ เธอ "เอาเท้าวางในนี้ก่อนครับ"

กวีตาทำตาม อดซ้กเท้ากลับไม่ได้เมื่อมือเขาทำท่าจะใกล้ชิดกับเท้าเธอเกินไป แล้วพลันต้องเสียใจที่ทำแบบนั้น เพราะวัสดุของถัง

ครูดกับพื้นเกิดเสียงดังบาดหูเล่นเอาคนโดยรอบหันมามอง จนกวีตาต้องเอามือเสยผมเพื่อตึงผมยาวๆ ให้ลงมาบังใบหน้า กลัวจะมีคนรู้จักผ่านมาแถวนี้ "เดี๋ยวก็ว่างเองก็ได้ค่ะ"

"ผมปิดตาแบบนี้จะเห็นหรือครับ" แล้วคุณากรก็เอาถุงน้ำแข็งวางไว้บนหลังเท้าของกวีตา...ก่อนนั่งลงข้างๆ กัน!

"ไม่ดีขึ้นบอกนะครับ จะได้พาไปหาหมอ ผมเห็นมันกระแทกแรงมาก"

มายยย กวีตาจับไม่ได้ เขาควรห้วงงานห้วงการบ้างสิ มาห้วงอะไรอ้อออ ไม่ต้องงง ไม่ต้องจริงๆ ได้โปรดเถอะ เอ่อ...เดี๋ยวนะ กวีตาคิดว่ามันมีบางอย่างผิดปกติ หญิงสาวก็มองมองเท้าตัวเอง หันมองหน้าคุณากรซึ่งมองอย่างรอยยิ้มว่าเธอจะให้ช่วยเหลืออะไรหรือเปล่า

ไม่ดีกว่า เรื่องแค่นี้เธอทำเองได้ กวีตาเอื้อมไปหยิบถุงน้ำแข็งขึ้น ยกเท้าในถังออกแล้วใส่เท้าอีกข้างซึ่งเป็นข้างที่เจ็บจริงๆ ลงไปแทน หลังจากนั้นก็หันหน้าหนักกว่าเดิม ชัยบศิระชะให้ผมตกลงมาปิดบังใบหน้าให้มากกว่าเดิม คราวนี้ตั้งใจปิดบังหน้าแดงๆ จากคนหนึ่งข้างๆ กันโดยเฉพาะ

แก้อีสัน กวีตารู้สึกได้ แต่เป็นเพราะกวีตาไม่ได้หันไปมอง จึงไม่ได้เห็นว่าตอนนี้คุณากรหันหลังให้เธอแล้วเอนตัวลงกับแก้อีสันทำกิริยาหนึ่งซึ่งทำให้แก้อีสันไหว

หัวเราะ!

แก้อีสันหุ่ยคูลันนานแล้ว แล้วกวีตาก็รู้สึกดีขึ้นมากด้วยไม่รู้รู้สึกเจ็บปวดอีก ถ้าไม่เพราะอาการดีขึ้นก็เพราะน้ำแข็งทำให้กล้ามเนื้อเธอชาจนไม่รู้สึกรอะไรต่อให้เอาข้างมาเหยียบด้วย หญิงสาวยกเท้าขึ้นมาพักไว้บนขอบถัง หันไปทางคุณากรที่ไม่ยอมไปไหนเสียที พอพบว่าเขามองเธอเหมือนรอให้เธอมองอยู่แล้วก็เกิดลืมหูลืมตาที่คิดไว้เสีย

อย่างนั้น

"เอ่อ...ถึงสวยดีนะคะ"

มายยย ไม่ใช่ เธอไม่ได้จะพูดประโยคนี้ เธอจะบอกเขาว่าเธอ
หายดีแล้ว เราควรแยกย้ายกันได้แล้วต่างหาก

"ครับ มันเป็นพร็อพตกแต่งของที่บูธ"

กวิตาเลยได้แต่ยิ้มแหยๆ รู้สึกเกรงใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก "ถ้า
งั้น...ก็ซื้อต่อได้ไหมคะ คือก็ชอบค่ะพอดีที่บ้านแต่งแนววินเทจเลย
อยากได้ถึงไปแต่งบ้านเพิ่มนี่ก็พยายามตามหาถึงแบบนี้อยู่ค่ะ"

ตายละวา พูดติดกันเป็นพืดแบบนี้ถ้าเป็นนรกรต้องรู้ว่าเธอ
โกหก หวังว่าคุณากรจะไม่รู้

ส่วนคุณากรก็ดูอึ้งๆ ไป ก่อนพูดออกมาจนได้ในที่สุด... "คุณก็
หายใจเก่งมากเลย"

แต่พอเห็นคนถูกแซวทำหน้าที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูก คุณากรก็
หัวเราะแล้วกลับเข้าประเด็น "ถ้าคุณก็ไม่ว่าอะไรผมขออ้อมถึงไปแต่ง
บูธต่อก่อนครับ แล้วเดี๋ยวพองานนี้เสร็จคุณก็ค่อยมาเอาไป ให้ฟรีๆ
เลยครับไม่ต้องซื้อ ขอคุณที่อุตสาหะติดต่อเรื่องเว็บไซต์ให้"

แหะ...กวิตาละอายใจ เธอไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากอีเมลข้อมูล
ในนามบัตรของคุณากรให้กับคนที่เธอติดต่อกันด้วยเป็นประจำอย่าง
อรอินท์ จรุงสิ ตอนนั้นเธอคุยเรื่องงานกับอรอินท์ค้างไว้เนิ่นๆ หน้านั้น
ชวนเธอเข้าเป็นพนักงานประจำโดยบอกข้อดีคือมีสวัสดิการต่างๆ
มากมายไม่ว่าจะเป็นประกันสังคมหรือสวัสดิการของบริษัท ซึ่งกวิตาก็
สนใจอยู่หรอก แต่กะว่าจะรอให้งานของสมบูรณ์แบบเสร็จเรียบร้อยก่อน
เพราะกลัวปฏิเสธไม่ได้หากทางบริษัทจะให้เธอรับผิดชอบงานนั้น

"แต่ถ้าคุณก็อยากได้เลย..."

ความเงิบของเธอทำให้เขาคิดไปแบบนั้นสินะ กวิตาเลยรีบ
ส่ายหน้า "ไม่ค่ะ ไม่รีบ ขอขอบคุณคุณคุณมากนะคะ"

กวีตานั้นไปอีกเมื่อเห็นอีกฝ่ายยิ้มประหลาดอีกครั้ง

"สามคุณแน่ะ"

กวีตานั้นอีก และคุณนาก็ยังไม่เลิกยิ้มประหลาด กระทั่งผ่านไปอีกอดีตใจที่ทั้งคู่จ้องหน้ากันอยู่อย่างนั้น คุณนาก็หัวเราะเบาๆ "ไม่ขำเหรอครับ"

ไม่ให้ตายเถอะ กวีตาคิดถูกมากๆ ที่ไม่อยากเจอเขา คุณนกรช่างเป็นคนที่ปั่นหัวคนได้เก่งมาก ด้วยรอยยิ้ม ด้วยสายตา ด้วยคำพูดทุกๆ อย่างของเขาทำให้เธอหัวปั่น และเธอไม่ชอบ!

ดูเหมือนคุณนกรจะรู้ตัว จึงรีบหุบยิ้มเก็บความอารมณ์ดีของตนเอ่ยถามไปนอกเรื่อง "เห็นคุณก็บอกว่าต้องไปทำงานต่อ"

กวีตายังทำหน้านิ่งอยู่อีกครู่ ก่อนกดหน้าลงเป็นการตอบรับ

"ไหวเหรอครับ"

กวีตาทักหน้ารับอีกครั้ง คราวนี้ทำหน้าหนักแน่นเสริมเข้าไปด้วย

"โอเค คุณยังมีนามบัตรผมติดตัวอยู่หรือเปล่า"

กวีตาส่ายหน้าเพราะเธอไม่มีนามบัตรเขาติดตัว แต่เก็บไว้ที่บ้านชอกโหนกสักชอกหรือลงถังขยะไปแล้ว ส่วนคุณนกรพอได้รับคำตอบแบบนั้นก็หยิบนามบัตรใบใหม่ส่งให้

"เก็บไว้นะครับ ถ้าไม่ไหวยังไงโทรเรียกผมได้ตลอดเวลา"

ตอนแรกกวีตาตั้งใจปฏิเสธ แต่คิดได้ว่ามันออกจะผิดมารยาท คุณนกรเป็นเพื่อนของสามีเพื่อนรักเธอ อย่างไรก็ตามเสียเธอกับเขาก็ถือได้ว่าเป็นคนรู้จักกัน จึงรับมาไว้พร้อมเอ่ยขอบคุณ

"ยินดีครับ" แล้วคุณนกรก็ส่งยิ้มให้ ก็มลงเก็บถังแล้วเดินจากไปโดยไม่มีคำลาใดๆ ให้ คล้ายกับรู้ว่ากวีตาไม่อยากเห็นหน้าเขานานไปกว่านี้แล้ว

ที่ว่ากวีตากล้มมองตามเขาไปจนเห็นร่างสูงเสียวเข้าบุธ... แะแล้วเธอไม่ควรเจอผู้ชายคนนี้อีกไม่ว่าจะกรณีใด เมื่อก็เธอคิดว่ารอยยิ้ม

สายตา คำพูดของคุณากรบั่นหัวเธอ แต่ตอนนี้กวีตาพบความจริงว่า ต่อให้เขาไม่ทำอะไร เช่นเดินจากไปเสียเฉยๆ โดยไม่หันกลับมามองกันเลยก็บั่นหัวเธอได้เหมือนกัน!

กวีตากำลังซึ้งใจว่าควรทำอะไรดี หนึ่ง โทรทางไกลระหว่างประเทศหา นรากรซึ่งกำลังฮันนีมูนอยู่ออสเตรเลีย แล้วให้เพื่อนบินกลับมา รับเธอไปส่งบ้านแล้วค่อยบินกลับไปฮันนีมูนต่อ หรือสอง โทรหา คุณากร

คือ...ไม่ใช่ว่าเธอไม่มีเพื่อนคนอื่น เพียงแต่เพื่อนที่สนิทขนาด ระบายน้ำให้ซัปรถมารับที่นี่เพื่อไปส่งเธอโดยเฉพาะมีเพียงนรากรเท่านั้น ส่วนคุณากร เธอไม่ได้สนิทกับเขา เพียงแต่เขาอยู่ใกล้กันอยู่แล้ว ดังนั้นคงไม่น่าลำบากอะไรมาก แล้วยิ่งนรากรเคยบอกว่าจะฝากเธอ ให้กลับบ้านกับเขา กวีตาเลยขออนุমানเอาเองว่าบ้านเขาต้องอยู่ทางเดียวกับบ้านของเธอแน่

เรื่องของเรื่องคือตอนนี้เธอปวดหัวมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากทำ หายขาซึ่งพอดีกับที่เธอถ่ายรูปให้พันธมิตราจนเสร็จ และถ้ากวีตาไม่ได้ ตาฝ้าไป เธอว่าหลังทำมันบวมอยู่นิดๆ ด้วย ไม่ใช่ว่าเธอจะไม่ พยายามช่วยเหลือตัวเองในเบื้องต้น หลังออกจากบูธของพันธมิตราเธอ ก็มานั่งพักตรงเก้าอี้อีกจุดหนึ่ง รวมเวลาเธอนั่งอยู่ตรงนี้น่าจะเกือบ ชั่วโมงแล้ว

เอาก็เอา...กวีตากดโทรศัพท์หาคุณากร และอยากกรีดร้องเมื่อ พบว่าเขารับสายเร็วเกินไปเล่นเอาตั้งหลักไม่ทัน

"สวัสดีครับ"

แล้วทำเสียงเสียหล่อ บ้าจริง "เอ่อ..."

"คุณก็หรือเปล่าครับ"

กรีดดด รู้ได้อย่างไรว่าเป็นเธอกับแค่เสียงเอ่อ เขามีพรายกระซิบ

ไซ้ใหม่ สารภาพมาเสียดีๆ เธอจะได้ขอหวย

"อ้อ ค่ะ พอดีก็โทรผิด ขอโทษนะคะ" กวิตาวางสาย แล้วได้แต่เอาโทรศัพท์มือถือถือไขกหัวตัวเองเบาๆ อย่างนี้จะทำอะไรต่อละหญิงสาวถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ลองยืนดูแล้วพบว่ายังเจ็บอยู่มาก จึงตัดลินใจนั่งลง เอาเถอะ รอกอีกสักชั่วโมงสองชั่วโมงหรือไม่ก็จนกว่างานจะปิด ถ้าไม่ไหวจริงๆ ค่อยโทรหาคุณากรอีกทีแล้วกัน... ถ้ากล้าพอนะ

อยู่นั้น... เป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ ด้วย คุณากรขำหัวกังวลอยู่ไม่น้อย เขารู้ว่ากวิตาไม่ค่อยอยากเจอหน้าเขา แต่รู้อีกเช่นกันว่าตอนนี้เจ้าหล่อนต้องการความช่วยเหลือ ให้ใจดำคงไม่ได้ และอาจทำไม่ได้ด้วย หลังจากวางโทรศัพท์ชายหนุ่มเดินออกจากบูธไปยังสุดผนังด้านหนึ่งแล้วเดินวนรอบนอกซึ่งเป็นส่วนของเก้าอี้หนังพัก กระทั่งเจอ

"ไม่ไหวไซ้ใหม่ครับ"

คุณากรพยายามจะไม่ยิ้มแล้ว ทว่าห้ามตัวเองไม่ได้ ก็ดูสีหน้ากวิตาตอนได้ยินเสียงเขาสี แล้วยิ่งตอนหันมาเห็นว่าเขาเป็นคนถามนี้ ตลกยังไม่รู้จะครอบคลุมความหมายไหม เอาเถอะ ขออนุญาตโกหกเพื่อทำให้คนตรงหน้ารู้สึกดีขึ้นแล้วกัน

"พอดีผมเดินดูงาน เห็นคุณนั่งอยู่ หน้าตาไม่ดี" พอเห็นกวิตาเอามือจับแก้มทำตาโต คนพูดคลุมเครือเลยต้องรีบบอก "ผมหมายถึงสีหน้าคุณ ไม่ได้คิดว่าคุณหน้าตาไม่ดีแบบซีเห่"

นั่นอย่างไรละ เขาเคาพลาดเสียที่ไหน สีหน้าเหมือนร้อง 'อ้อเธอ' ของกวิตาบอกชัดเจนว่าเขาคิดถูก คุณากรไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนดูคนเก่งเลย แต่กับกวิตาไม่ต้องใช้ความพยายามเขาก็มองออกค่อนข้างทะลุปรุโปร่ง

"มันบวมขึ้นด้วยไซ้ใหม่"

กวีตาศึกษาหน้ารับ ก่อนทำหน้าที่เมื่อกุณากรยื่นถุงหนึ่งมาให้ เมื่อรับมาดูแล้วจึงเข้าใจ เป็นรองเท้าไว้สำหรับใส่เดินในบ้าน... เดี่ยวเขาซื้อมาให้เธอโดยเฉพาะหรือ ไหนว่าเดินดูงานแล้วบังเอิญมาเจอเธอแล้วทำไมถึงรู้ว่าเธอควรใส่รองเท้าส้นแบน

"ผมกะซื้อไปฝากแม่ แต่ไม่เป็นไร ให้คุณยืมก่อนได้...ผมมีกรรไกรด้วยนะ"

เขามีกรรไกร...แล้วบอกเธอทำไม

"เผื่อคุณจะตัดปลายถุงน่อง มันจะได้เปิดขึ้นไปได้ ยิ่งไงคุณก็ต้องเปิดมันให้หมดตรวจ"

มีกรรไกรด้วย...เขาพกกรรไกรเดินไปเดินมาเป็นปกติระอ

"ก็พกไว้ เจอชูธคู่แข่งสวยๆ จะได้..." คุณากรไม่พูด แต่ขยับกรรไกรเข้าๆ ออกๆ เล่นเอากวีตาดาค้างให้คุณากรหัวเราะ "คุณคงไม่คิดว่าผมจะทำจริงๆ ไซ้ใหม่ ล้อเล่นน่า เอาเป็นแค่บังเอิญผมพกกรรไกรพอดีแล้วกัน"

กวีตารู้แล้วล่ะว่าไม่มีอะไรบังเอิญสักอย่างไม่ว่าจะเป็นการที่เขา มีรองเท้าส้นแบนมาให้เธอเปลี่ยนรวมไปถึงการมีกรรไกรติดตัว แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้กวีตาไม่อาจแสดงออกว่ารู้ทันได้ หญิงสาวจึงเอ่ยเพียง "งั้นก็ขอยืมกรรไกรหน่อยค่ะ"

เมื่อได้มาแล้วก็ก้มลงไปดัดปลายเลกกิ้งให้ยืดออกแล้วค่อยๆ ตัดปลายจนเปิดเป็นช่อง ดึงรั้งอย่างแผ่วเบาจนเปิดให้เห็นแผลได้ชัดเจน ได้ยินเหมือนเสียงคนโกสัตัวร้องโอ

"มัน...ค่อนข้างน่ากลัว ผมพาไปหาหมอนะ แล้วเดี๋ยวจะพาไปส่งบ้าน"

เธอไม่มีทางเลือกอยู่แล้ว กวีตาศึกษาหน้ารับแล้วเอ่ยถาม "คุณเอารถมาไหมคะ"

"ครับ"

"จะเอารถก็ไปไหมคะ ไปทั้งโรงพยาบาลแล้วต้องไปส่งก็ที่บ้าน
ด้วย เปลืองน้ำมันแยะ"

คุณากรยิ้มให้แทนการบอกว่านั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่าไร แต่
เมื่อนึกได้ว่าหากทิ้งรถไว้ที่นี้กวีตาจะลำบาก จึงเปลี่ยนใจ "โอเค ผมเอา
รถคุณก็ไปแล้วกัน คุณก็จะไม่ต้องย้อนกลับมาเอารถอีก"

หากกวีตากลับโบกไม้โบกมือให้ว่อน "งั้นยังไม่เป็นไรคะ ก็ก็ลืม
คิดไป ถ้าเอารถก็ไปแล้วคุณก็จะกลับยังงั้นละคะ ไม่เป็นไรคะ เอารถ
คุณไปนั่นแหละ เดี่ยวก็ค่อยย้อนกลับมาเอา"

"ไม่เป็นไร เดี่ยวผมให้ห้องที่บูธเอารถผมไว้ แล้วให้มันขับไป
รับผมที่บ้านคุณก็ก็ได้"

เท่าที่คิดเปรียบเทียบ กวีตาเห็นว่านั่นเป็นทางออกที่ดีที่สุด จึง
พยักหน้ารับ ค่อยๆ เอื้อมมือไปจับแขนของคุณากรที่ยื่นส่งมาให้ เป็น
หลักเกาะด้วยท่าทางลังเลไม่แน่ใจ แวบแรกที่ได้จับ กวีตาไม่รู้ตัวเลย
ว่าเธอถึงกับจ้องมองจุดสัมผัสนั้นนิ่ง คุณากรก็ใจเย็นพอจะยื่นเฉยๆ
ให้เจ้าหล่อนมองเสียให้พอใจ ครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยเตือนสติให้

"ไหวไหมครับ"

นั่นเองกวีตาจึงรู้สึกวุ่นวายเกินไป หญิงสาวพยักหน้ารับ
คำถามนั้นแล้วค่อยๆ ลูกขึ้นยืน

"ก็"

เสียงเรียกนั้นเกือบทำให้เสียศูนย์ ดีแต่ว่าหลักอย่างคุณากร
มั่นคงพอตัว เมื่อหันมากวีตาก็ต้องส่งยิ้มไปให้แม่ความเจ็บจะทำให้
ไม่เอยากยิ้มเลย "ผิง"

ผกายดาว เพื่อนสมัยมัธยมของนรากร

"อ้าว พี่คุณ อ้อ นี่นัดเจอกับก็หระคะ" คำถามที่มาพร้อม
รอยยิ้มนั้นทำเอากวีตารีบส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนคุณากรจะพูดซ้ำให้อีก
ที

"เปล่าครับ ต่างคนต่างมาทำงาน แล้วมาเจอกันที่นี่"

"อ้อ เหนื่อยอะ แล้วนี่จะไปไหนกันต่อคะ ถ้ายังงั้นไปทานข้าวด้วยกันไหม...เอ๊ะ เท่าก็..."

เหมือนผกายดาวเพิ่งสังเกตเห็นว่ารองเท้าของกวีตาดูแปลกๆ แถมยังมีเท้าข้างหนึ่งเพียงสอดไว้หลวมๆ ไม่ได้ยัดเข้าไปจนสุดอย่างปกติจึงทำให้เห็นแผลโดยง่าย

"ผมกำลังจะพาไปหาหมอครับ"

ผกายดาวรีบพยักหน้า แล้วเข้าประคองแขนอีกข้างของกวีตา "งั้นเดี๋ยวผิงช่วยนะคะ"

กวีตาไม่ปฏิเสธ แต่ออกก้าวเดินทันทีเพราะไม่อยากเสียเวลามากไปกว่านี้แล้ว ถึงมือหมอเมื่อไรจะขอयाสลับสักขนาน เอาแบบสลับไปพอพื้นขึ้นมาแล้วแผลที่เท้าหายเลยนะ หมอจะมีไหม

สรุปแล้วผกายดาวอาสาขับรถตามคุณากรซึ่งขับรถของกวีตาไปคลินิกกระทั่งมายังบ้านของคนเจ็บเพื่อพาคุณากรกลับไปยังรถของเขาเองอีกที

"เลยต้องรบกวนผิงเลย ขอโทษด้วยนะ" กวีตาเอ่ยขึ้นเมื่อได้มานั่งบนโซฟารับแขกของบ้านตน

"ไม่เป็นไรหรอก ถือว่าขอบคุณพี่คุณ วันงานแต่งงานผิงรถเสียพี่คุณเลยไปส่งผิงที่บ้าน"

กวีตาศักหน้ารับพอดีกับที่คุณากรออกมาจากห้องน้ำพร้อมกะละมังบรรจุน้ำ น้ำมันมาวางใกล้เท้ากวีตา

"อุ่นกำลังดีนะ แซ่เล่นๆ ระหว่างรอมือเย็นแล้วกัน" จบประโยคนั้นของคุณากร ผกายดาวก็พูดขึ้นอย่างเพ็งนึกขึ้นได้

"จริงสิ โทรศัพทก็อยู่ใกล้มือหรือเปล่า เดี่ยวผิงหยิบให้ เผื่อจะโทรบอกคนที่บ้าน"

กวีตาหันไปหยิบกระเป่าถือของตัวเองมาเปิด หยิบเครื่องมือสื่อสาร ขึ้นมาชูให้ผกายดาวดูพร้อมรอยยิ้ม "ขอบคุณมากเลยผิง"

"จ้า ถ้ามัน...เราไปกันเลยไหมคะพี่คุณ"

คุณากรไม่ได้ตอบในทันที ชายหนุ่มมองหน้าคนถาม แล้วมอง หน้าคนเจ็บ ทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่จึงพยักหน้ารับ แต่ไม่ว้าย้ำกับ กวีตา "ถ้ามีอะไรโทรหาได้ตลอดนะครับ ไม่ต้องเกรงใจ"

กวีตาพยักหน้ารับ ก่อนค่อยๆ ยกมือขึ้นไหว้พร้อมกล่าวขอบคุณ แม้จะรู้สึกเขินๆ อยู่ไม่น้อย ก็...ไม่รู้สิ กวีตาารู้สึกว่าคุณากรสมควร ได้รับคำขอบคุณพร้อมยกมือไหว้สำหรับสิ่งที่เขาทำให้เธอในวันนี้ จะขอบคุณเฉยๆ กวีตาก็ไม่ได้ความจำเสื่อมหรือกว่าศุภเสกข์แก่กว่า นรากรราวสี่ปี ดังนั้นหากคุณากรเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับศุภเสกข์ เขาก็ต้องแก่กว่าเธอด้วยเหมือนกัน

กวีตาส่งแขกทั้งสองด้วยการนั่งอยู่บนโซฟาเฉยๆ จนเหลืออยู่ตัว คนเดียวในบ้านแล้วค่อยถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ เธอไม่กล้าบอกใคร เลยว่าบ้านหลังนี้มีคนอาศัยอยู่คนเดียวคือเธอ แล้วมือเย็นละ... ไม่ใช่ไร้มิ่ง นั่งแช่น้ำอุ่นเล่นๆ อย่างคุณากรว่าไปสักพัก อาการคงดีขึ้น พอจะลุกไปรับประทานอาหารส่งถึงบ้านได้หรอก หวังว่านะ

กวีตาสะดุ้งตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ซึ่งวางไว้ข้างหูพอดี หญิงสาว ค่ำตื่นเสียงมาดูหน้าจอ เห็นว่าเป็นหมายเลขคุ้นตาแต่ไม่อยู่ในรายชื่อ ผู้ติดต่อของเธอจึงไม่ขึ้นชื่อ ชายประกันหรือเปล่าหว่า... ทว่าในที่สุด กวีตาก็ตัดสินใจกดรับ "สวัสดีค่ะ"

"หิวหรือยังคุณก็"

กวีตาดึงมือถือออกมาจ้องหน้าจอด้วยดวงตาเบิกโพลง...คุณากร หรือไม่ใช่ เพราะความไม่แน่ใจกวีตาเลยเอาโทรศัพท์แนบหูอีกครึ่ง เจียหูฟังเสียงโดยไม่พูดคำใด

"คุณก็ ฟังอยู่ไหม"

ฟังอยู่สิ ได้ยินชัดเบ๊าะทุกคำ

"ถ้าคุณสนใจกระเพาะปลาน้ำแดงหรือข้าวหมูกรอบ ผมมีบริการนะ"

กระเพาะปลาน้ำแดง ข้าวหมูกรอบ ให้ตายสิ พอนึกไปถึงหน้าตาของอาหารทั้งสองอย่าง ท้องเธอซึ่งไม่มีอาหารตกถึงท้องตั้งแต่เมื่อเที่ยงก็ส่งเสียงประท้วง พร้อมกับสายตารับรู้ว่าบ้านเกือบมีดสนิทแล้วถ้าไม่มีแสงไฟจากข้างนอกลอดเข้ามา "นี่ก็โหมงแล้วละ"

"เกือบทุ้มแล้ว เค้ายังปวดอยู่ไหม"

กวิตาเลยส่งความรู้สึกไปสำรวจ "นิดๆ ค่ะ แต่ไม่มากเท่าเมื่อที่แล้ว เอ่อ...คุณคุณอยู่ไหนคะ"

"หน้าบ้านก็"

ฮ้า! กวิตาผุดลุกขึ้นก้าวลงจากโซฟาตั้งใจจะเฝไปเกาะประตูดูว่าเขาพูดจริงหรือเปล่า ทว่าการลงน้ำหนักแรงเกินไปทำให้ความเจ็บพุ่งพรวดจนการก้าวเดินเสียจังหวะ ผลคือเธอล้มกลิ้งไปกับพื้น ไทรคัพท์หลุดจากมือกลิ้งกลุกๆ ไปอีกทาง กวิตาอดส่งเสียงร้องไม่ได้ ด้วยทั้งเจ็บแผลทั้งรำคาญตัวเองที่ทำอะไรไม่ระวังเอาเสียเลย ก่อนต้องเงยหน้าขึ้นมองไปทางประตูเมื่ออยู่ๆ มันก็เปิดผางออกเผยให้เห็นคุณากรซึ่งมองมาหน้าตาตื่น แต่เมื่อเห็นว่าเธอไม่เป็นอะไรและอยู่ในสภาพไหนแล้ว ดวงตาเขาก็ส่องประกายขบขันให้กวิตารับรู้อีกแล้ว

กวิตาไม่ใช่ตัวตลกนะยะ จะมาขำกันพว้าเพ้อไต่ยังไง!

คุณากรก้าวเข้าประตูมาพุงกวิตาให้ลุกขึ้นไปนั่งบนโซฟา แล้วเดินกลับไปยังรถตมซึ่งจอดอยู่นอกรั้ว หยิบอาหารทั้งหมดลงมาด้วยโซศตมมากที่กวิตาไม่ได้ลุกมาถือกลับบ้านถือกรั้วหลังจากเขากลับไปกับผกายดาว ไม่อย่างนั้นสงสัยจะได้ออกแรงฟังประตู ชายหนุ่มเข้าบ้านอีกครั้ง เดินไปเก็บไทรคัพท์มือถือของกวิตามาส่งคืนเจ้าตัวพร้อมมยิง

คำถาม "ขออนุญาตใช้ครัวได้ไหม"

กวีตาได้กลิ่นแล้ว...อาหารในมือเขา ดั่งนั้นหญิงสาวจึงพยักหน้า
รับ

"ตกลงว่าเลือกกระเพาะปลาหรือหมูกรอบ"

กระเพาะปลาก็อยากกิน แต่มันไม่อยู่ที่ห้อง เดี่ยวคืนนี้หิวอีกจะลุก
มาทำอะไรกินไม่ไหว "ขอเป็นหมูกรอบแล้วกันค่ะ"

"โอเค ให้ผมนั่งกินเป็นเพื่อนนะ"

กวีตาทำได้เพียงอ้าปากค้าง ยังไม่ทันตอบอะไรก็ฝ้ายกยืมกว้าง
ใส่แล้วเดินดิ่งไปยังห้องครัวเธอทั้งๆ ที่ยังไม่ทันบอกสักคำว่าห้องครัว
อยู่ทางไหน ทว่ามันหาไม่ยากอยู่แล้ว ด้วยบ้านน้อยชั้นเดียวหลังนี้
ไม่ได้มีโครงสร้างซับซ้อนอะไรเลย เปิดประตูเข้ามาเจอโถงกลาง แยก
ไปซ้ายมือเป็นครัวและห้องน้ำ ถัดไปเป็นห้องนอนใหญ่ซึ่งกวีตาใช้เป็น
ห้องส่วนตัว ตรงข้ามเป็นห้องนอนเล็กซึ่งกวีตาใช้เป็นห้องทำงาน

นั่งฟังเสียงจานกระทบกันอยู่ครู่หนึ่ง ข้าวหมูกรอบหน้าตาน่าทาน
ก็ถูกยื่นส่งมาให้ กวีตารับมาอย่างไม่มีข้อแม้ เหลือบตามองคุณากร
ซึ่งนั่งลงบนนาร์มแชร์อีกตัว พอเห็นว่าเขาจ้วงกระเพาะปลาเข้าปากโดย
ไม่คิดจะมีบทสนทนาใด กวีตาเลยไม่รี้งรอลงมือจัดการกับข้าวหมูกรอบ...

เดี๋ยวนะ พอท้องหายหิวแล้วกวีตาเพิ่งนึกได้ "คุณ...ทำเหมือน
รู้ว่า...เอ่อ...ว่าวันนี้บ้านก็ไม่มีคนอยู่"

ถ้าบอกว่าเธออยู่บ้านหลังนี้คนเดียวก็คงไว้ใจเขามากเกินไป กวีตา
ยังไม่ใส่ชื่ออ่อนต่อโลกขนาดนั้นหรอก

ว่าคุณากรกลับหัวเราะหึ "ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านนี้บอกผมว่า
ก็อยู่คนเดียว"

แหงะ...

คุณากรหัวเราะกับใบหน้าซีอกสนิทนั้น เอ่ยบอกขณะรินน้ำใส่
แก้วให้กวีตา "ไว้ผมจะให้ยืมรองเท้าสักคู่ล่ะ"

เอามาทำไม...

"เพื่อที่จะเอาไว้หลอกคนอื่นว่ามีคนอยู่ด้วย"

กวิตาเลยทำหน้าที่ไม่ถูก ได้แต่ส่งยิ้มแหยๆ ไปให้ ก่อนยิงแยะไป
กันใหญ่เมื่อคุณากรพูดขึ้นอีก

"แล้วก็...ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านหลังนี้บอกผมว่าไม่ใช่แนววินเทจ"

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับแนววินเทจ เฮ้ย! จริงด้วย เธอโกหกเขา
ไว้เนี่ยว่าแต่งบ้านสไตล์วินเทจ

"แต่ถ้าก็อยากได้จริงๆ ผมจะเอามาให้ ปกติแล้วพองบงาน พวก
ของตกแต่งเล็กๆ น้อยๆ ก็จะแบ่งๆ กันไปอยู่แล้ว"

ปัญหาก็คือเธอไม่ได้อยากได้ เธอแค่เสนอซื้อเพราะเกรงใจที่มัน
ถูกนำมาใช้งานกับเท้าเธอแล้วต่างหาก

"ถ้าไม่อยากได้ก็เอาให้หน่อยๆ ผมแล้วกัน"

กวิตาไม่ไหวแล้วนะคะ! "คุณมีพรายกระซิบใช้ไหม"

หลังจากกวิตาเหวอมานาน คราวนี้เป็นคุณากรบ้างล่ะที่จะเหวอ
"พรายกระซิบ...เธอ" แล้วชายหนุ่มก็หัวเราะทั้งๆ ที่ยังคงไม่เข้าใจ

"ใช่ คุณต้องมีแน่"

"อะไรทำให้ก็คิดแบบนั้น"

"ก็คุณรู้ทุกอย่างที่ก็คิด"

คุณากรหัวเราะร่วน "ก็แค่ดูจากหน้าก็"

คนฟังถึงกับเพี้ยนสูงไปเลยเมื่อได้ยินดังนั้น "หน้าก็! แค่นั้นเอง
เธอ"

คุณากรพยักหน้ารับ ราวกับว่านี่ไม่ใช่เรื่องประหลาดอะไรเลย
ที่เขาจะมองหน้าคนคนหนึ่งแล้วเข้าใจสิ่งที่คนคนนั้นคิดแทบทุกอย่าง
อดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาสองมือจับแก้มตัวเองแล้วหันหน้าหนี
ไปจากเขา ซึ่งก็รู้อีกนั่นล่ะว่าเจ้าหล่อนต้องหันไปทำหน้าที่ของใจแน่ๆ
ว่าหน้าตัวเองสื่อความหมายได้ชัดเจนขนาดนั้นจริงๆ หรือ ถ้ากวิตากล้า

เอ่ยปากถาม เขาคงตอบได้คำเดียวว่า 'ซัดมาก' ทว่าในนาทีถัดมา คุณากรซักเริ่มไม่แน่ใจ

กวีตาสื่ออารมณ์ทางสีหน้าได้ดีเกินไป หรือว่าเขาใส่ใจเจ้าหล่อน จนเกินควรกันแน่

"ถ้าพรุ่งนี้ไม่ดีขึ้น ก็จะทำยังไง"

"คะ?" กวีตาตั้งรับคำถามนั้นไม่ทันจึงต้องส่งเสียงเช่นนั้นออกไป แต่เมื่อทั้งสองไปอีกสักกวีนาที พอเรียบเรียงความหมายได้แล้วค่อยตอบ "ก็...เรื่องอาหารคงโทรสั่งเอาคะ"

คุณากรพยักหน้ารับ ครู่หนึ่งจึงเอ่ยถามอีก "ให้ผมซื้อเข้ามาให้ไหม"

กวีตาปัดข้อจนมันกระเด็นหวือไปไกล ไม่ได้เจตนาจะทำอะไร ขายหน้าแบบนั้น เพียงแต่เธอรีบยกมือขึ้นเพื่อโบกไม้โบกมือปฏิเสธ เอาจริงๆ เลยนะ... กวีตาไม่อยากจะช่วยไปกว่านี้แล้วจริงๆ แล้วก็ไม่ต้องโดนตำหนามากไปกว่านี้แล้วด้วย ก่อนเขาจะลุกเดินไปหยิบซื้ออันคันใหม่ในครัวให้ยังอุตสาหกรรมขำให้เธอดูแน่ะ

"ดูก็ไม่ค่อยอยากเจอหน้าผม" คุณากรพูดพร้อมๆ กับส่งข้ออันคันใหม่ให้กวีตา แต่แล้วกลับดึงกลับทันทีเมื่อเห็นกวีตาเตรียมจะโบกมือให้ว่อนอีกครั้ง ซึ่งนั่นทำให้กวีตาารู้ตัว จึงเก็บไม้เก็บมือให้สงบ รับข้อจากเขามาได้อย่างปลอดภัย "เปล่านี้คะ ก็แค่ไม่อยากจะรบกวน"

"ไม่รบกวนหรอก บ้านก๊ี้ะทางผ่าน"

"เธอคะ...แต่ไม่เป็นไรหรอกคะ ต้องเอาข้าวแวะมาให้ก๊ี้ เดี่ยวคุณคุณจะไปทำงานสาย"

ทว่าคุณากรกลับยกไหล่ "ปกติผมไปถึงที่ทำงานเร็วอยู่แล้ว แค่วะส่งข้าว อย่างมากก็แค่ไปตรงเวลา"

กวีตาคัดปากฉับ ไม่รู้จะหาข้ออ้างข้อไหนมาพูดเพื่อบอกปิดเขาแล้ว นี่ถ้าไม่ได้เป็นเพื่อนของศุภเสกข์ สามีมึงของเพื่อนรักเธอ มีหวังได้พูดตรงๆ ใส่ให้หน้าหงายไปข้างแล้ว เธอจะหนีไปทางไหนดีหนอ

จริงสิ "อีกอย่าง ก็กะว่าจะไปค้างบ้านแนนอะคะ ตอนนี่แม่คงเหงา เพราะยัยแนนยังไม่กลับ เลยกะไปอยู่เป็นเพื่อน"

คุณากรหนึ่งไปพัก ก่อนยอมพยักหน้ารับ เห็นว่านั่นเป็นทางออกที่ดีกับหลายๆ ฝ่าย กวิตามีคนดูแล วิไลวรรณแม่ของนรากรมีคนอยู่เป็นเพื่อน "แล้วก็จะไปยังไง ให้ผมไปส่งแล้วกัน"

ถ้าปฏิเสธอีกเรื่องความรู้สึกระหว่างเธอกับเขาคงแย่นั่น ถ้าไม่ติดว่าเขาเป็นเพื่อนของสามีนรากร กวิตาคงไม่ต้องมาระวังแบบนี้ กวิตาคิดและบอกตัวเองแบบนี้ก่อนพยักหน้ารับ รีบจัดการข้าวปลาอาหารให้หมด กะผลกไปเก็บของใช้จำเป็นกับเสื้อผ้าตอนคุณากรอาสาทำความสะอาดจานชามให้ แล้วยอมขึ้นรถไปกับเขาโดยไม่ลืมภาวนาในใจไปด้วยว่า...อย่าชนนะ อย่าคว่านะ อย่าเกิดอุบัติเหตุอะไรทั้งสิ้น จนถึงบ้านของนรากรได้อย่างปลอดภัย

เอาเถอะ วันนี้อยู่กับเขานานหน่อยก็ไม่เป็นไร เพราะต่อไปคงไม่ได้เจอกันแล้ว ดีกว่าปล่อยให้พรุ่งนี้ก็ต้องเจอ มะรินนี่ก็ต้องเจอ มะเรื่องนี้ก็ต้องเจอจนกว่าเขาจะหาย ไม่อย่างนั้นคงต้องลุ้นจนเจ็บตับว่าในการเจอกันแต่ละครั้งจะมีอะไรैया ซวยैया เกิดขึ้นอีกไหม แบบนั้นไม่ดีต่อสุขภาพจิตและตับแน่นอน กวิต้าฟันเฟิร์ม!

ตุลาคม

เดือนนี้เป็นเดือนแรกที่กวิตาก้าวเข้ามาเป็นพนักงานประจำของบริษัทครีเอทีฟดีไซน์อย่างเต็มตัว เพียงเข้ามาคุยกับออรินท์ครั้งเดียว ได้เดินดูบรรยากาศโดยรอบ สัมผัสกับว่าที่เพื่อนร่วมงานอีกนิดหน่อย ได้ดูรูปผู้บริหารหลักๆ ทั้งสามคนซึ่งยังอยู่ในวัย 'กินได้' อีกสามรูป กวิตาก็ตัดสินใจได้ทันที หลังจากเซ็นสัญญาไปแล้วจึงได้รู้ว่าผู้บริหารทั้งสามคนนั้น 'กินไม่ได้' เพราะแต่งงานมีครอบครัวกันหมดแล้ว หนึ่งในนั้นก็ยังเป็นของออรินท์นี่เอง กวิตาไม่นิยมทำผิดศีลข้อสามเท่าไร ยิ่ง

ได้เห็นหนูน้อยแก้มยุ้ยวัยขบถนิดๆ นามจันทร์เจ้าหรือพัทธรวิรินทร์ ลูกสาวของพัทธรวีร์กับอรอินท์แล้วยิ่งแย่งไม่ลง แกรมไม่แน่นว่าถ้าเกิดสารเลวแย่งขึ้นมาจริงๆ พัทธรวีร์จะแลเธอ ตูกลัว เอ๊ย เกรงใจและรัก ภรรยาเสียขนาดนั้น

วันนี้กวีตมาทำงานแต่เช้าเพราะต้องการมาตามเรื่องให้พันธิตรา เว็ดตั้งสตูดิโอต่อ ด้วยระยะนี้ถูกโจมตีบ่อยในเว็บบอร์ดสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงาน จนในที่สุดก็ลามเลยมายังเว็บไซต์ของพันธิตราเอง ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสดีในยามวุ่นวาย เพราะนั่นหมายความว่าทางศรีเอทิกฯ จะสามารถระบุตัวตนของคนที่อ้างตัวเองว่าเป็นลูกค้าได้ "มาเข้าเซียวก็"

กวีตาทันไปมองตามเสียงเรียก แล้วต้องยกมือขึ้นสวัสดีแทบไม่ทันเมื่อเห็นว่าวิทวัส หนึ่งในผู้บริหารอีกคนเดินตามหลังมา (แน่นอนแต่งงานแล้ว ถือว่าไม่ใช่ผู้ชายอีกต่อไปแล้วสำหรับเธอ) ซึ่งอีกฝ่ายเพียงส่งยิ้มและยกนิ้วตอบรับการทำความเคารพของเธอเท่านั้น

"มาตามเรื่องต่อคะ วันนี้จะได้โทรไปคุยกับลูกค้าได้"

วิทวัสพยักหน้ารับ "ได้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วละ ให้อีโต้้งบอกแล้ว บอกลูกค้าแล้วกันว่าถ้าต้องการดำเนินการทางกฎหมายทางเรายินดีให้ข้อมูลเต็มที่"

กวีตาทอดคิ้ว พึมพำออกไปเบาๆ อย่างไม่เข้าใจ "ดำเนินการทางกฎหมาย..."

"ไปคุยกับอีโต้้งแล้วกัน เตียวพีไปเตรียมประชุมก่อน"

กวีตาทักหน้ารับ มองวิทวัสเดินลับหายเข้าห้องทำงานของตัวเองไป ก่อนเดินมุ่งหน้าตรงไปยังโต๊ะทำงานของคนชื่ออีโต้้ง เมื่อเดินเข้าไปถึงตัวค่อยเอ่ยถาม "สรุปได้ความว่าไง"

คนถูกถามส่งยิ้มให้ เบี่ยงหน้าจอบอการบอกให้กวีตาก็ลงมามดูมัน ซึ่งกวีตาทอดคิ้วออกมาว่ามันคือซอร์สโค้ดจากหน้าเว็บบอร์ดของ

พันธิตรา กระทุ้งเจ้าปัญหากระทุ้งนั้น

"พี่คิดว่าน่าจะเป็นปัญหาภายใน เพราะพี่เช็คแล้ว ไอพีของลูกค้าที่ตั้งกระทุ้งเป็นไอพีเดียวกับของพนักงานที่เข้ามาเคลียร์ปัญหา คิดว่าคงไม่ถึงกับเป็นคอมฯ เครื่องเดียวกัน แต่มั่นใจว่าอยู่ในตึกเดียวกัน ใช้เครือข่ายเดียวกันแน่นอน"

คราวนี้กวีตาถึงกับขมวดคิ้ว สายหน้าไปมาอย่างไม่อยากเชื่อ "พี่โต้งหมายถึงพนักงานในนั้นกูเรื่องขึ้นมาทำลายชื่อเสียงของสตูดิโอตัวเองเนี่ยนะ...บ้าเธอ"

อีกฝ่ายยกไหล่แทนการบอกว่าไม่ขอออกความคิดเห็นใด "พี่ก็ไม่รู้แหละ ก็ลองคุยกับลูกค้าดูแล้วกัน"

กวีตาพยักหน้ารับ เอ่ยขอบคุณแล้วเดินกลับไปยังห้องทำงานและโต๊ะทำงานของตน ต่อสายโทรศัพท์หาธาวัน ในขณะที่อีกมือเปิดกระทุ้งเจ้าปัญหาในเว็บบอร์ดของพันธิตราเว็ทดึงสตูดิโอขึ้นมาดูด้วยระหว่งรอสาย

"สวัสดีค่ะคุณธาวัน ก็จากศรีเอทิกฯ ค่ะ จะโทรมาบอกเรื่องกระทุ้งที่ลูกค้ามาต่อว่านะค่ะ" กวีตาบอกความประสงค์ หลังจากธาวันให้สัญญาว่ายินดีรับฟังจึงให้ข้อมูลทั้งหมดไป อีกฝ่ายรับฟังเจี๊ยบๆ กระทั่งจบ จนกวีตาปิดท้ายด้วยการให้ข้อเสนอ "คุณธาวันอาจต้องลองสังเกตดูนะค่ะว่าพนักงานคนไหนมีปัญหากับการทำงานบ้าง"

คล้ายกับธาวันจะหัวเราะเบาๆ ก่อนตอบ "ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันพอรู้แล้วว่าเป็นใคร"

"อ้อ...ค่ะ ถ้าคุณธาวันต้องการดำเนินการทางกฎหมาย ทางเรายินดีให้ข้อมูลนะค่ะ"

"ฉันหวังว่าคงไม่ต้องถึงขั้นนั้นค่ะ แต่ถ้าจำเป็นจะติดต่อไปนะค่ะ"

กวีตาตอบรับแล้ววางสายลง ประหลาดใจนิดหน่อยที่ธาวันไม่มีน้ำเสียงซึ่งโกรธ ฟังออกว่าหงุดหงิดอยู่บ้าง แต่ถ้าเป็นเธอคงไม่หยุด

อยู่แค่หงุดหงิดแฉ่ๆ คงไม่โหดร้ายแต่คงออกมาแฉ่ด้วยว่ากระทู้ที่นั่น
หลอกลวง แต่หลังจากอ่านทวนกระทู้ทั้งหมดอีกรอบกวีตาก็พอเข้าใจ
กระทู้ที่จับส่วยเอาการอย่างแทบจะเรียกได้ว่าเปลี่ยนวิกฤตเป็นโอกาส
ไปเลย วิธีแก้ปัญหของพันธมิตราเป็นไปอย่างใจเย็น เป็นเหตุเป็นผล
ส่งผลให้ลูกค้าและว่าที่ลูกค้าหลายคนออกมาชื่นชม หน้าซำยังมีคนที่
เคยใช้บริการเข้ามาช่วยแก้ต่างให้อีกต่างหาก

ดีจัง กวีตาย้มได้ ค่อยๆ ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เธอ
ทำเว็บไซต์ให้พันธมิตรามาหลายปีจึงรู้สึกผูกพันอยู่ไม่น้อย การได้รู้ว่า
พันธมิตราผ่านพ้นปัญหาในครั้งนี้ไปได้ทำให้เธอรู้สึกดีใจไปด้วย...
อ้วยตาย้วยกรีด นางเอกสุดๆ ไปเลยคะกวีต้า หญิงสาวหัวเราะเบาๆ
เมื่อคิดในใจแบบนั้น ทว่าในนาทีถัดมาก็อดคิดอีกไม่ได้ หรือจริงๆ
แล้วเธอเป็นนางร้ายหว่า เพราะถ้าเธอเป็นนางเอกจริงก็ต้องมีพระเอก
เป็นของตัวเองแล้วสิ แล้วนี่อยู่ไหนล่ะ

พระเอกของเธอเนอะอยู่ไหนยยยย

กวีตากำลังปิดล็อกประตูรั้วบ้านตอนเสียงโทรศัพท์มือถือใน
กระเป๋าใบใหญ่ที่สะพายอยู่ดังขึ้น หญิงสาวหันหลังเดินกลับเข้าบ้าน
เช็คว่ารถตัวเองล็อกแน่นนอนแล้ว ขณะควานหาเครื่องมือสื่อสาร...เบอร์
ไม่คุ้นอีกแล้ว แต่เบอร์ของคุณากรเธอบันทึกแล้วเรียบร้อย นี่เบอร์
ใครอีกล่ะ

"สวัสดีค่ะ"

"ก็เธอ นี่ผิงนะ"

อ้อ ผิง ผกายดาว เอ...มีเบอร์เธอได้ยังไงนะ

"พอดีผิงขอเบอร์ก็มาจากแนน มีเรื่องจะรบกวนก็หน่อย"

งานแน่ๆ เธอได้งานแน่ๆ กวีตาย้มกว้าง ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียง
ร่าเริง "จำ ผิงมีเรื่องอะไรเธอ"

"คือฝึงชอบงานแต่งงานของแนนมากๆ เลยโดยเฉพาะพิธีเซนเทชั่น แล้วพอคุยกับแนน แนนก็บอกว่าก็เป็นคนจัดการให้ทั้งหมด"

"ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ก็แค่ดีลกับเว็ดดิ้งสตูดิโอให้"

"อืม ทีนี้...ฝึงจะแต่งงานนะก็"

อา...นั่นสินะ เท่าที่กัวิตารู้ ผกายดาวสวย รวย เก่ง เรียกได้ว่า เพอร์เฟ็กต์สุดๆ ดั่งนั้นคงเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน "จ๊ะ แล้วฝึงอยากให้อัช่วยอะไรบ้าง"

"ก็...อยากให้อัทำเหมือนที่ทำให้แนนเลย ฝึงอยากมีงานแต่งที่ น่ารักแบบแนน"

"อ้อ ได้เนะ แต่กัต้องบอกฝึงก่อนว่าตอนนี้กัไม่ได้ทำงานอิสระ แบบเมื่อก่อนแล้ว ตอนนี้กัมีงานประจำ อาจจะทำได้ซ้ากว่างานของ แนนหน่อย"

"ไม่เป็นไร ฝึงไม่ได้รับ กัค่อยๆ ทำไปก็ได้"

"โอเค ถ้าฝึงไม่มีปัญหาที่กัก็ไม่มีปัญหา แล้วฝึงเล็งๆ เว็ดดิ้งสตูดิโอ ไว้บ้างหรือยัง หรือใช้สมบุรณ์แบบเหมือนแนน น่าจะได้ส่วนลดด้วย นะเพราะคุณคุณทำงานอยู่ที่นั่น"

"คุณคุณ...ที่คุณนะเธอ อืม ฝึงก็อยากใช้ แต่ฝึงชอบอีกที่ มากกว่า"

อ้อ กัวิตานึกออกละ เธอเคยเจอผกายดาวในงานเว็ดดิ้งแพร์ด้วย นี่นา เพียงแต่ไม่ได้เจอพร้อมคนรักของผกายดาว แล้วตอนนั้นกัวิตาก็ มัวแต่เจ็บขาจนลืมนถามว่าผกายดาวมาทำอะไรงาน คงมาเดินเลือก สตูดิโอสินะ

"ได้ ถ้างั้นฝึงส่งข้อมูลของสตูดิโอมาให้กั แล้วเดี๋ยวกว่ๆ เรา เข้าไปคูกัยกับที่นั่นพร้อมกันสักครั้ง พอให้อัจับแนวฝึงได้ แล้วเดี๋ยวกั ที่เหลือก็สานต่อเอง"

"ไม่เป็นไร ฝึงไว้ใจกั เอาแบบที่กัชอบนั่นแหละ ช่วงนี้ฝึงยุ่ง"

หลายๆๆๆ พอดีบริษัทกำลังขยายสาขาไปต่างจังหวัด มีหลายเรื่องต้องดู ก็จัดการให้ผิงเลยได้ใหม่"

คราวนี้กวีตาเริ่มนิ่งไป ไม่มั่นใจเลยว่าจะทำให้ผกายดาวพอใจ เพราะกับนรากรนั้นเธอคบหากันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัยปีที่หนึ่ง รู้จัก รู้จิตสนิทสนมกันจนตัดสินใจแทนกันได้เกือบทุกเรื่อง แต่กับผกายดาว เธอเพิ่งรู้จักที่งานแต่งงานของนรากร แล้วก็บังเอิญเจอที่งานเว็ดดิงแพร์อีกครั้งเดี๋ยวเอง

"แน่ใจเธอผิง ก็กลัวไม่ถูกใจ"

"ไม่มีทาง ผิงชอบงานแต่งของแนนมากๆ มากกว่าทุกงานที่เคยไปมา ก็ต้องทำถูกใจผิงแน่ แล้วก็...ถ้าก็ไม่ว่าอะไร ผิงอยากคุยกับอีกเรื่อง"

"อะไรเธอ"

"เรื่องเว็บไซต์บริษัทผิงนะ ผิงว่าจะย้ายโฮสต์เพราะที่เก่าแก้ไขปัญหาช้า ออกแบบก็ไม่ถูกใจ ผิงเห็นเว็บของสมบูรณ์แบบแล้วชอบมากๆ พอถามพี่คุณ พี่คุณบอกว่าติดต่อผ่านก็ ผิงเลยต้องรบกวนอีกเรื่องแล้วละ"

อ้อ อันนี้ไม่มีปัญหา เพราะเป็นงานที่ได้เงินชัวร์ ผกายดาวโทรมาที่เดียวได้ทั้งบุญได้ทั้งเงิน

กวีตารักผกายดาวที่ซู้ดดดด

ที่นี้สินะ บ้านดอกกรักสตูดิโอ ที่ที่ผกายดาวจำเพาะเจาะจงมาว่าอยากใช้บริการ ความทรูทรูอย่างเห็นได้ชัดตั้งแต่ด้านหน้าของตัวอาคาร ทำให้กวีตาก็อย่างพอใจ ยิ่งเปิดเข้าไปเห็นการตกแต่งที่ดูมีระดับ ตั้งแต่โซฟาปรับแขก วอลล์เปเปอร์ยันของประดับชั้นเล็กชั้นน้อยยิ่งทำให้เบาใจว่านี่ต้องเข้ากับรสนิยมของผกายดาวแน่ แต่ก็แปลกใจอย่างตรงที่ สำหรับกวีตาแล้ว ความทรูทรูของบ้านดอกกรักกับสมบูรณ์แบบนั้น

อยู่ในระดับเทียบเคียงกันได้ เพียงแต่อาจดูเป็นคนละสไตล์กัน ทำให้ผกายดาวถึงไม่ใช้บริการของสมบูรณ์แบบหนอ ทั้งๆ ที่เธอเสนอไปว่าเคยติดต่อกันแล้วจะทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นอีกมาก อีกทั้งยังอาจได้ส่วนลดด้วย

สมบูรณ์แบบ...จะเข้าไปก็คิดถึงคุณากร

เดี๋ยว! ไม่ใช่ เธอไม่ได้คิดถึงแบบลึกซึ้ง เธอหมายถึงว่าการเข้ามาในเว็บบดิ่งสตูดิโอมันทำให้เธอคิดถึงคุณากรซึ่งอยู่ในแวดวงนี้ สมองเธอมันเชื่อมโยงไปเอง ไม่ใช่คิดถึงเพราะจิตพิสมัยเสียหนอย

กวีตาเกือบกรี๊ดร้องอย่างตกใจเมื่อจู่ๆ ก็มีร่างร่างหนึ่งวิ่งพรวดพราดมาชนเธอโครมใหญ่ แล้วลากชุดเจ้าสาวผ่านไปเล่นเอาแสบราวกับโดนแมวช่วน ที่ทำให้สับสนงงวยมากที่สุดคือคนที่ชนเธอไม่มีแม่แต่จะหยุดขอโทษ ทำราวกับเธอเป็นผู้หลงเองมองไม่เห็นไม่รู้สีกขนาดชนเธอจนเซล้มนี้ละ

บ้าจริง เธอไม่ได้เจอคุณากร เพียงแค่คิดถึงเขาก็ยังช่วยหรือหนี "แหวน เดี่ยว! รอพี่ด้วย"

กวีตาโดดโหยงหลบมาอีกทางเมื่อผู้ชายอีกคนวิ่งผ่านไปและเห็นได้ชัดว่าถ้าหลบไม่ทันมีหวังโดนเหยียบแน่ กวีตามองตามอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก เริ่มมีนิ้งว่าเธออยู่ที่เว็บบดิ่งสตูดิโอแน่ๆ ใช่ไหม ไม่ได้หลงมากองถ่ายละครที่กำลังถ่ายทำฉากนางเอกวิ่งหนีพระเอกอยู่ กวีตาเริ่มหงุดหงิดนิดๆ จนเกือบกลายเป็นโมโหอยู่แล้วถ้าไม่มีพนักงานสองคนเข้ามาช่วยดูแลพร้อมขอโทษขอโพยชนิดแทบกราบกราน เมื่อได้น้ำหวานเย็นชื่นใจพอจะดับอารมณ์ร้อนแรงลงแล้ว กวีตาก็สอบถาม "จะเข้ามาติดต่อดีเรื่องจัดงานแต่งงานนะค่ะ คุยกับใครได้บ้างคะ แต่อยากขอคนที่ตัดสินใจได้หน่อยค่ะ"

เพราะหลายข้อที่ผกายดาวเรียกร้องมานั้น กวีตาว่ามันอาจใหญ่เกินกว่าที่พนักงานระดับปกติจะตัดสินใจได้ เช่น ขอคนดูแลขณะ

ดำเนินงานมากกว่าสิบคนขึ้นไปเพื่อแก้ไขปัญหาได้ทัน่วงทีหากเกิด
ติดขัดอะไรขึ้น แคมเปญงานต้องใส่สูทอย่างดี ห้ามใส่ฟอร์มของบ้าน
ดอกกรั๊กอีกต่างหาก

คำบอกของกวีตาทำให้พนักงานบริเวณนั้นต่างมองหน้ากันไปมา
แล้วใครคนหนึ่งค่อยยกหูโทรศัพท์ขึ้น เป็นครู่กว่าจะมีผู้หญิงคนหนึ่ง
เดินออกมารับหน้าด้วยหน้าตาประหลาดใจอย่างมาก เมื่อมาถึงก็
แนะนำตัวเอง

"สวัสดีค่ะ ดิฉันฉวีริรา เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดของที่นี้คะ
มีอะไรให้รับใช้หรือคะ"

กวีตายิ้มรับ ฟังจากตำแหน่งแล้วคิดว่าเป็นคนที่จะตอบได้ว่าข้อ
เรียกร้องของผกายดาวสามารถเป็นจริงได้หรือไม่ จึงหยิบนามบัตร
ของผกายดาวยื่นส่งไปให้ตามคำบอกของเจ้าของนามบัตร ที่เชื่อว่า
นามสกุลดังของตัวเองบนนามบัตรจะทำให้กวีตาทำงานได้ง่ายขึ้นอีก
มาก แต่ให้ตายเถอะ กวีตาไม่ชินกับการกระทำที่กึ่งๆ จะเป็นการ
อวดตนแบบนี้ ทว่าอย่างที่บอก หลายข้อเรียกร้องของผกายดาวทำให้
กวีตาเห็นว่านี่อาจเป็นทางที่สะดวกที่สุดจริงๆ

"ฉันกำลังจะจัดงานแต่งงานให้คนในนามบัตรค่ะ เธอเห็นมาว่า
ของานที่ดีที่สุด หรือที่สุด งบประมาณอื่น เงื่อนไขทั้งหมดอยู่นี้คะ"

กวีตาส่งเงื่อนไขของผกายดาวที่ส่งมาให้ทางอีเมลแล้วเธอจัดการ
พิมพ์มันออกมาให้ฉวีริรา ซึ่งรับไปด้วยหน้าตายังไม่หายมีนง

"ถ้าเห็นว่าทำได้ ติดต่อกลับฉันด้วยนะคะ" กวีตาส่งนามบัตรของ
ตัวเองให้บ้าง ก่อนรู้สึกประหลาดนิดๆ อุดคุดอย่างซ้ำๆ ไม่ได้ เหมือน
ถูกผกายดาวข่มด้วยนามสกุลและตำแหน่งหน้าที่การงานบนนามบัตร
อย่างไรก็ไม่รู้แฮะ

ออกจากบ้านดอกกรั๊กสตูดิโอ กวีตามุ่งหน้าสู่ศูนย์การค้าใจกลางเมือง
เมืองซึ่งนัดหมายกับบรรณากรเอาไว้ หลังจากหาที่จอดรถได้โดยไม่ต้อง

ตบตีกับใครเรื่องแย่งที่จอดก็เดินลี้วไปยังร้านที่นัดหมาย นรุกรมา
ถึงก่อนแล้ว และกวิตาก็เลือกทักทายเพื่อนด้วยประโยค

"สามมีไม่อยู่ค่อยคิดถึงเพื่อนนะยะ"

เล่นเอานรุกรหัวเราะร่วน แล้วสวนกลับ "ก็ดีกว่าไม่คิดถึงเลย
ปะละ...สั่งอาหารก่อนแก"

กวิตารับเมนูจากเพื่อนมากวาดสายตาดูเพียงครู่เดียวก็เลือกได้
หลังส่งรายการกับพนักงานไป นั่งคุยสัพเพเหระซึ่งส่วนใหญ่จะเป็น
การสอบถามเกี่ยวกับออสเตรียเพราะกวิตาอยากไป กระทั่งอาหารมา
เสิร์ฟแล้ว นรุกรจึงเอ่ยถาม

"หยุดยาววิกหน้ากว้างใหม่ก็"

กวิตาตอบได้ทันที เพราะเธอกำลังคิดอยู่พอดีว่าจะทำอะไร
ช่วงนั้น "ว่าง ทำไม แกจะชวนฉันไปฮันนีมูนอีกรอบหรือ...พีเสกซ์
ทำไมถูกใจแกไร"

เท่านั้นนรุกรก็เงื้อซ้อนขึ้น เล่นเอากวิตาหลบวูบแล้วหัวเราะร่วน
รีบแก้ไขประโยคอันแสนคลุมเครือ "ฉันหมายถึงเอาใจแก แกก็รู้นี่ว่า
เรารู้ใจกันอย่างกับเป็นเนื้อคู่ ฉันก็กลัวว่าพีเสกซ์จะไม่รู้ใจแกเท่าฉัน
ไป...คิดไปถึงไหน"

กวิตาทำสีหน้าล้อเพื่อน ซึ่งอีกฝ่ายก็เพียงพยักหน้า ก่อนเปิดยิ้ม
มุมปาก "ทำเป็นปากดี แกอย่าลืมนะนี่ก็ว่าคนที่สามมีแล้วนะคือฉัน
ไม่ใช่แก"

คนยังไม่สามมีเลยได้ทำหน้าที่กับสถานะโสดสนิทของตัวเอง บ่น
อุบอิบ "แกนะแกแดดนั่งแนน"

"อีกสามปีก็สามสิบแล้วยะแม่กวิต้า นราก็ไม่อยากจะย้า"

กวิตาเลยได้ยกมือขึ้นตั้งเป็นเชิงห้าม "พอเลย เลิกพูด สรุปฉัน
ว่าง แกถามทำไม"

"ก็ว่าจะชวนเที่ยว"

"ทำไมล่ะ พี่เสกซ์บินเธอ"

"เปล่า พี่เสกซ์ไปด้วย หยุด อย่ามาเล่นมุกทะเลิ่งตึงตังนั่งหนูน้อย
ฉันไม่ได้อยากทำแซนด์วิช แต่ชวนเพราะพี่เสกซ์อยากพาแกไปเลี้ยง
ขอบคุณ แม่ก็ไป"

ถ้างั้นก็ง่ายล่ะ กวิตาไม่ต้องห่วงแล้วว่าเธอจะนอนกับใครหากไป
กับคูรักข้าวใหม่ปลามันเพียงลำพังคนเดียว "ได้ ไม่มีปัญหา ไปไหน
กันล่ะ"

"ใกล้ๆ นี่แหละ หัวหิน"

"โอเค ลุย!"

กวิตาอยู่ในสภาพพร้อมลงเล่นน้ำ ด้วยเสื้อยืดพอดีตัวกับกางเกง
ขาสั้นสีแสบ หญิงสาวจ่ายเงินค่าแท็กซี่ หยิบกระเป๋าเดินทางใบย่อม
ของตนสะพายหลังอย่างคล่องแคล่ว เมื่อเดินเข้าใกล้รถของสุกเสกซ์
ก็สังเกตเห็นว่าท้ายเตียงเปิดขึ้นจึงเก็บกระเป๋าของตนลงกระโปรงหลัง
ก่อน แล้วค่อยเปิดประตูโดดขึ้นไปนั่งเบาะหลังอย่างร่าเริง โพล่หน้า
ไปตรงคอนโซลกลาง เอ่ยทักทายเสียงแหลม

"ฮ้าย" และถึงกับเสียงเพี้ยนลงต่ำสุดเมื่อหันมาเห็นว่ามีคนพยายาม
หลบเธออยู่อย่างสุดความสามารถ "เย้ยยย"

คุณากร!

กวิตาจ้องคุณากรนั่งอยู่อย่างนั้น ดูท่าจะไม่หายซื่อง่ายๆ ขนาด
นรากรส่งเสียงแซวมา

"ทักได้แก่สุดๆ ไปเลยกวิตา"

บ้างจริง เพื่อนรักหักหลังเธอ ทำไมเพื่อนไม่บอกว่าคุณากรไป
ด้วย แล้วไหนล่ะแม่

"แกจะนั่งตักพี่คุณเลยไหมก็"

กวิตาได้สติ เห็นว่าคุณากรแทบเบียดตัวเองลงกับประตูอีกฟาก

เพราะเธอเล่นฟุ้งพรวดเข้ารถแบบไม่ดูตาม้าตาเรือจึงไม่เห็นว่ามีคนนั่ง
อยู่ก่อนแล้ว ถ้าเขาไม่หลบก็คงได้นั่งตักเขาจริงๆ พอรู้ตัวก็วิตาเลย
ค่อยๆ ถอยออกมาพอให้คุณากรขยับนั่งได้ตามปกติ ซึ่งคงปกติเกินไป
ไปเพราะคุณากรยกมือขึ้นแล้วทักทายกวิตา

"เย้ย"

เย้ยเย้ย 'เย้ย' ไม่ใช่คำทักทายของเธอ เธอแค่ตกใจก็เลยร้องเย้ย
มาล้อเลียนกันแบบนี้ได้ยวบี้คิดเงิน

แต่เดี๋ยวก่อน คนแรกที่ควรโดนคิดเงินนะ ว่าแล้วกวิตาก็ไต่ไป
ทางเบาะนั่งข้างคนขับ เอาแขนรวบล็อกคอเพื่อนไว้ ขณะเอนหน้าไป
กระซิบกระซาบฝั่งติดกระจกเพราะไม่อยากจะให้คุณากรได้ยิน "ไอ้แหน
ไอ้เพื่อนรัก แก่ไม่บอกฉันสักคำนะว่าคุณคุณมาด้วย"

"ไอ้ก็ แก่มั่ว ฉันบอกแกแล้ว"

"ไม่ได้บอก แกบอกแล้วว่าแม่ไปด้วย แล้วไหนแม่"

"เดี๋ยวมแม่ตามไปกับเพื่อนเอง อ้อย ไอ้ก็ แกจะฆ่าฉันรอะ ฉัน
หายใจไม่ออกแล้ว"

กวิตาเลยคลายแขนตัวเองออกหน่อย ไม่ได้กลัวเพื่อนหายใจ
ไม่ออก แต่กลัวโดนศุภเสกซ์ชกหน้าโทษฐานทำร้ายภรรยาสุดที่รัก

"ก็ฉันบอกแกแล้วว่าพี่เสกซ์อยากขอบคุณแกกับพี่คุณที่ช่วยจัด
งานแต่งงานให้"

"แกบอกว่าคุณขอบคุณฉันคนเดียว"

"แกจัดงานคนเดียวหรือไงละยะ แล้วทำไม ถึงพี่คุณมาด้วยฉัน
ก็ไม่ได้บังคับให้แกไปนอนกับเขาซะหน่อย...ริจะให้บังคับ"

กวิตาแทบกรี๊ดร้อง "ไม่ต้องยะ!"

หากนารากลับหัวเราะร่วน "ไม่ต้องบังคับ เพราะแกเต็มใจใช้ไหม
ดีเลย ฉันจะได้นอนห้องเดียวกับพี่เสกซ์เหมือนเดิม"

"นั่งแน่นนนนน"

ทว่าก่อนจะทันได้ไวยอะไรต่อ คุงเสกข์ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกั้วหัวเราะ "ไม่ต้องกระซิบกันก็ได้นะสาว ๆ รถแค่นี้ ได้ยินหมดแหละ"

นรากรหัวเราะ ทว่ากวีตาอ้าปากค้าง รีบหันไปมองคุณากร ก็เห็นเขามองอยู่ด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ ก่อนบอกออกมาหน้าตาเฉย

"แว่ว ๆ ว่าเต็มใจอะไรสักอย่าง"

เต็มใจนอนกับเขา...แกว๊ซซซ ไม่ใช่! บ้า ๆ ๆ ๆ กวีตาเลยแสบะยิ้มให้คุณากรหนึ่งที แล้วเลื่อนตัวเองเข้าหาประตูอีกฟากกะให้ไกลจากคุณากรที่สุด หยิบมือถือตัวเอง เปิดโปรแกรมที่รวบรวมบทสวดมนต์ต่างๆ ขึ้นมาเปิดบทชินบัญชร ตั้งอกตั้งใจท่องโดยไม่สนใจใครอีก ไม่ได้สนด้วยว่าคนนั่งข้างๆ กันแอบชะโงกหน้ามามองพอให้รู้ว่ากวีตาสนใจอะไรในโทรศัพท์นั้นกหนา พอรู้ว่าเป็นบทสวดก็ถึงกับหัวเราะ ทว่าเป็นไปอย่างเจี๊ยบเขี๊ยบไม่ยกราบกวณคนที่กำลังตั้งสมาธิสวดมนต์อย่างเอาจริงเอาจัง

ถ้าพระคัมภีร์องกวีตาก็คงคัมภีร์องเขาด้วยละ เพราะเขาจะไม่ห่างเจ้าหล่อนเลยถ้าไม่จำเป็น คอยดู!

แล้วกวีตาก็ได้รู้ว่าคุงเสกข์ของบ้านเป็นหลัง ไม่ได้จองในโรงแรมอย่างที่คิดไว้ตอนแรก เป็นบ้านส่วนตัวติดชายหาด หลังเดินสำรวจแล้วพบว่ามันสะอาดสะอ้าน มีแดดฟ้าเอาไว้สำหรับดูดาว หรือถ้าอยากทำบาร์บีคิวกันบนนี้ก็ย่อมได้เพราะลานกว้างเอากการ บ้านมีห้องนอนสามห้อง ห้องใหญ่มากๆ หนึ่งห้อง ห้องขนาดปกติหนึ่งห้อง และห้องเล็กหนึ่งห้อง กวีตาคงนอนห้องนี้คนเดียวถ้าไม่เป็นเพราะมันมีป้าย 'ชำรุด' แขว่นไว้ที่ลูกบิดประตู

"ชำรุด...ห้องนอนนี้มันชำรุดยังไงวะ" กวีตาหันมาถามนรากร ซึ่งอีกฝ่ายก็ทำหน้ามึนๆ ไม่ต่างจากเธอ

"ไม่รู้สิ แต่เจ้าของบ้านก็บอกไว้ตั้งแต่จองแล้วละว่ามีห้องใช้ไม่ได้"

หนึ่งห้อง ฉันว่ามันพอเลยไม่ได้ว่าอะไร แก่เลือกเอาแล้วกันว่าจะนอนกับพวกเราหรือจะนอนกับแม่"

กวิตาแทบไม่คิด "ฉันนอนกับแม่แล้วกัน"

จบประโยคนั้นเสียงรถก็ดังใกล้เข้ามาให้สองสาวเหตความสนใจไปยังหน้าบ้าน พอดีกับที่ศุภเสกข์ซึ่งกำลังง่วนกับการเอากระเป๋าออกจากรถโพล่หน้ามาบอก

"แม่มาแล้ว"

กวิตากับนรากรเลยเดินเร็วๆ ไปทางหน้าบ้านพร้อมรอยยิ้มกว้างขวางเพื่อต้อนรับวิไลวรรณ แต่แล้วรอยยิ้มของกวิตากลับจืดเจือลงเรื่อยๆ เมื่อค้นพบความจริง แม่กับเพื่อนเดินทางด้วยรถตู้ เก้าที่นั่งเก้าคน เต็มอัตรา!

แล้วอย่างนี้เธอจะไปนอนกับแม่ได้อย่างไร...

"เปลี่ยนใจยังทันนะก็" นรากรเอนตัวมากระซิบ ซึ่งกวิตาก็ทำได้เพียงพยักหน้ารับทั้งๆ ที่ใบหน้ายังอึ้งๆ สรุปลิ้นนี้เธอคงต้องนอนห้องเดียวกับศุภเสกข์ นรากร และคุณากร...คุณากร

ความซวยของเธอกับเขาคงไม่ถึงกับทำให้บ้านไฟไหม้หรอกนะ!

กวิตารู้สึกเคือง...เธอไม่รู้ว่าควรไปอยู่ตรงไหนดี จะอยู่กับแม่เพื่อนทำนาก็กำลังเล่นไพ่นกรจะจอกกับกลุ่มผู้อาวุโสด้วยกันอย่างสนุกสนาน จะให้เล่นด้วยเธอก็เล่นไม่เป็น ไปอยู่กับนรากรนะหรือ รายนั้นก็กำลังเล่นน้ำสนุกสนานกับศุภเสกข์ หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงเดินเข้าไปหานรากรโดยไม่รู้สึกอะไร แต่พอเพื่อนแต่งงานแล้ว กวิตาไม่สามารถทำแบบเดิมได้เพราะคิดว่ามันเป็นการรบกวนเวลาของครอบครัว

แง้ กวิตาโดดเดี่ยวสุดๆ ไปเลยค่า

"ไปเดินเล่นไหม"

คำชวนนั้นทำเอาคนโดดเดี่ยวสะดุ้งเฮือก หน้าตาตื่นที่หันมอง

คนถามทำเอาอีกฝ่ายต้องกำมือขึ้นปิดปากตัวเองเพื่อซ่อนยิ้ม... อะไรจะหวาดกลัวขนาดนั้น คุณากรสงสัยว่าเขากลายเป็นตัวอันตรายระดับไหนของกวีตาไปแล้ว

"ไม่เป็นไรค่ะ เชิญคุณคุณตามสบาย ก็ไม่กวนดีกว่า"

คุณากรเอาสองมือเกี่ยวไว้กับกระเป๋าทางเกงตัวเอง ยืนมองหน้ากวีตาอย่างคั่นคว่า ซึ่งอีกฝ่ายก็ส่งยิ้มเจื่อนๆ มาให้ดูออกว่าไม่ได้เต็มใจยิ้มเท่าไรนัก

"เรามาคุยกันตรงๆ ไหม"

กวีตาเบิกตากว้างกับคำถามนั้น "คุยอะไรตรงๆ เหนอคะ"

คุณากรเลยซีกกลับไปกลับมาระหว่างตัวเองกับกวีตา "เราไปคุยกันดีกว่า อยากรู้ว่าตอนนี้ที่เป็นตัวอันตรายระดับไหนของกวีตาไปแล้ว"

กวีตาส่ายหน้าหัวเอียงเตรียมปฏิเสธ ทว่าใบหน้าที่ประกอบไปด้วยรอยยิ้มกับดวงตาที่มองแล้วพลอยอารมณ์ดีไปด้วยของคุณากรทำให้หญิงสาวค่อยผ่อนคลายตัวเอง หลังจากจัดผมจัดผมแก้แค้น กระแอมกระไอเรียกฟอร์มคืนอยู่พัก จึงค่อยเอ่ย "ก็แค่ไม่อยากทำให้คุณคุณเดือดร้อน เจอคนที่ใครคุณช่วยตลอด ก็เองก็ด้วย"

คุณากรหัวเราะเบาๆ "ตอนแรกพี่ก็คิดงั้นแหละ แต่ตอนนี้ไม่สำหรับพี่ก็เป็นมาสคอตน่าโชค"

เฮ้ย...ทั้งๆ ที่เธอเทศาคู่ใส่นมสดเขา เอ๊ย ไม่ใช่ เทศาคูนมสดใส่เขา แถมปารองเท้ากระแทกหัวเขานะหรือ

"วันนั้นที่พี่ทำสาธุหกลใส่สูทพี่"

"อาร์มานี่อีกต่างหาก"

คุณากรเลิกคิ้ว ทำหน้าเหมือนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสูทที่ตนใส่ยี่ห้อนั้น "เหอ พี่ไม่รู้หรือก ส่วนใหญ่ถ้าเป็นชุดออกงานแม่พี่จัดการให้ วันนั้นพี่ต้องกลับไปเปลี่ยนเสื้อสูทที่ทำงาน ผลคือพี่เลยรู้ว่ามีคนใช้เตารีดในห้องคอสตูมแล้วลืมดึงปลั๊กออกแถมลืมปิดสวิทช์ด้วย ถ้าพี่ไม่กลับ

ไปรับรองสตูดิโอวอดแน"

กวิตามีสีหน้าครุ่นคิด ก่อนค่อยๆ ระลึกได้ว่าถ้าเธอไม่ทำสาเหตุให้ เธอก็ไม่ต้องไปเปลี่ยนเสื้อ แล้วคงยับยั้งวินาศภัยไม่ทัน

"แล้วตอนก็ไปรองเท้าใส่" คุณณากรพูดไม่ทันจบ อีกฝ่ายก็ร้องหัวงรวดเร็ว

"ก็ไม่ได้ปา มันหลุดมือ"

คนพูดผิดเลยต้องรีบยกมือขึ้นก่อนยอมแก้ไข "โอเค ตอนก็ทำรองเท้าหลุดมือมาโดน พี่ก็ยังคงคิดว่าช่วย ไม่ได้คิดว่าก็เป็นตัวช่วยนะ แค่คิดว่าตัวเองช่วย แต่ซักรถออกไปได้แป๊บเดียว ลูกค้ำที่หลุดมือไปแล้วโทรกลับมาตอบตกลงให้สมบุญแบบจัดงานให้ นัดเซ็นสัญญาวันรุ่งขึ้นเลย จ่ายมัดจำงวดแรกเรียบร้อยแล้ว...หกหลัก"

หกหลัก! กวิตาตาโต ยังไม่ทันคิดอะไรปากก็ถามออกไป "ก็จะได้เปอร์เซ็นต์ใหม่"

เล่นเอาคนต้องจ่ายหัวเราะร่วนให้กวิตาได้จัดผมแก้ไขน แหม เธอไม่ได้อยากได้เปอร์เซ็นต์จริงๆ หรือก ใจมันแค่คิดว่าถ้าเขาเหมาว่าเพราะโดนรองเท้าเธอปาหัวลูกค้ำเลยกลับมาหา เธอก็ควรได้รับความดีความชอบบ้างสิ

"สรุป ก็ไม่ได้ทำให้พี่ช่วย ตรงข้าม ทำให้โชคดีย่างมากต่างหาก"

กวิตามองคุณณากรด้วยสายตาที่ยังบ่งบอกว่าไม่แน่ใจเอาเสียเลย จนคุณณากรต้องพยักหน้ายืนยันอีกรอบ หญิงสาวจึงค่อยๆ ยิ้มออกมาได้ ก่อนเอ่ยอีกหนึ่งปัญหา "รอบล่าสุดนี้ ก็ซ่าแทบหัก"

"เพราะก็จะหลบหน้าพี่ ใช่ไหมล่ะ ถ้าก็ไม่หลบ แต่เข้ามาทักพี่ดีๆ ก็ไม่ต้องถอยไปชนรูป รูปก็จะไม่หล่นมาทับเท้า"

ก็จริง...

"สรุปอีกที ที่ผ่านมาระไรดี...จังหวะไม่ดี แต่พี่ว่าหลังจากนี้...อะไรๆ คงดีขึ้น"

กวีตายังคงไม่แน่ใจ กระทั่งได้สบตากับคนที่ชักลึงเกตเห็นแล้วว่าเขามักมีรอยยิ้มอยู่เสมอแล้วเปลอยยิ้มตอบเขาไป รอยยิ้มของกวีตาทำให้ยิ้มของคุณากรกว้างขึ้น และรอยยิ้มกว้างของคุณากรทำให้กวีตารู้สึกดีจนมั่นใจ ไซ้ ต่อจากนี้ไปอะไรๆ คงดีขึ้น หรือถ้ามันไม่ดี ไม่เธอก็เขาคงทำให้มันดีขึ้นจนได้

"พี่ว่าจะไปเดินดูรอบๆ หน่อย ไปเดินเป็นเพื่อนกันนะ"

ไม่รู้ทำไม กวีตายิ้มได้กับประโยคเชิญชวนนั้น กว่าที่จะทันได้รู้ตัวก็พบว่าพยักหน้าตกลงไปแล้ว หญิงสาวเดินเคียงคุณากรไปเรื่อยๆ กระทั่งเขาขยายความให้ฟัง "มีลูกค้าอยากจัดงานที่นี่ พี่เลยว่าจะเดินเช็คสถานที่หน่อย"

กวีตาตาโต "งานแต่งเธออะ"

คุณากรพยักหน้ารับ แล้วกวีตาก็ยิ้มกว้าง มีรอยฝันพื่อในแววดาทันที "งานแต่งริมทะเล โรแมนติกจัง"

คุณากรทำได้เพียงยิ้มรับ เข้าใจอารมณ์ของกวีตาว่ามองภาพงานแต่งงานริมทะเลในลักษณะไหน หาดทราย สายลม สองเรา กับพยานรักคนพิเศษที่เลือกมาแล้วสินะ สำหรับเขาแล้วงานแต่งงานริมทะเลเป็นอะไรที่ควบคุมได้ยากกว่าปกติ มันเลยกลายเป็นงานหนักกว่าปกติ ซึ่งการที่มันเงินงามกว่าปกติก็ทำให้มันกลายเป็นงานที่เขาและสมบุญณ์แบบอยากได้มากเป็นปกติไป

"แล้ว...ผู้จัดการต้องทำอะไรแบบนี้ด้วยเธออะ" เธอจำได้ว่าตำแหน่งเขาในนามบัตรคือผู้จัดการ

ผู้จัดการทำหน้าที่ๆ ก่อนตอบ "อืม ปกติก็ไม่ต้อง แต่พี่มาที่นี่พอดี เลยมาถ่ายรูปให้ด้วย"

กวีตาพยักหน้ารับ ด้วยจิตใจซึ่งยังพะวงกับเลขหกหลักอยู่ จึงอดถามออกไปไม่ได้ "เว็วดังสตูดิโอนี้กำไรเยอะไหมอะ"

คุณากรหันมายิ้มให้คนถามคำถามเชิงลึกก่อนเอ่ยแซว "สืบ

ราชการลับหรือเปล่า"

นั่นเองกวีตาจึงนึกได้ว่าบางทีเรื่องผลกำไรอาจเหมือนๆ กับเรื่องเงินเดือนเรื่องรายได้ที่ไม่ควรถามกัน อีกอย่างเธอก็ตันรู้จักเว็ดดีดังสตูดิโออื่นด้วย ถามมากไปคงไม่ดี ทว่าก่อนจะทันได้วิตกอะไรมากไปกว่านี้ คุณนารถก็ตอบให้เขาใจว่าเขาไม่ได้ถือสาอะไรกับคำถามของเธอ

"อยากตอบ แต่ตอบไม่ได้เลย มันต้องดูเป็นงานๆ ไป ลูกค้าเลือกโรงแรมที่เราได้ส่วนลดเยอะไหม ราคาดอกไม้ช่วงนั้นเป็นยังไง ไข่ของเราแบบฟูลแพ็คเกจใหม่ บลาๆ...แล้วงานก็ละ เป็นไง"

แวบแรกกวีตาตอบไปว่ารายได้อาจไม่สูงมาก แต่สบายใจและอิสระดี ทว่าพลันนึกได้ว่าการทำงานของเธอไม่ใช่แบบนั้นอีกแล้ว "ตอนนี้ก็ไม่ได้ทำเป็นฟรีแลนซ์แล้วค่ะ เข้าไปเป็นพนักงานประจำ แต่โดยรวมส่วนใหญ่ก็เหมือนเดิม แค่ต้องปรับเวลาดอนเวลาตื่น เดือนไหนมีงานนอกเยอะก็เปรมหน่อย แต่ตอนนี้ถึงไม่มีงานนอกก็อยู่ได้แล้วค่ะ แ่่งานที่บริษัทก็กองพะเนินแล้ว"

คุณนารถพยักหน้ารับ ไม่เอ่ยชวนคุยอะไรต่อ ต่างคนต่างเดินเคียงกันไปเรื่อยๆ กระทั่งกวีตานึกอะไรได้จึงเอ่ยบอก "ก่อนมาจัดงานแต่งให้ลูกค้า คุณคุณต้องเช็กห้องเล็กก่อนนะคะ"

คุณนารถละสายตาจากช่องมองภาพของกล้อง "ห้องเล็ก...ห้องนอนเล็กหรือ"

"ค่ะ มันใช้ไม่ได้"

"ใช้ไม่ได้?"

"ค่ะ...ตอนนี้ก็เดินสำรวจบ้านกับแนน มันมีป้ายเขียนว่าชำรุดเขavn อยู่"

เหมือนคุณนารถจะพิมพ์คำว่า 'ชำรุด' ด้วยสีหน้ามึนๆ อยู่อีกพัก ก่อนปรับเป็นเข้าใจพร้อมพยักหน้ารับ ครู่หนึ่งก็อดหันไปทางสามี

ภรรยาที่ยังรำเริงกับเกลียวคลิ้นตรงจุดซึ่งห่างออกไปไม่ได้

บ้านหลังนี้เป็นของครอบครัวเขาเอง และสาบานได้ว่าแม่บ้านที่
เขาโทรเช็กสภาพบ้านบอกว่าทุกห้องทุกส่วนพร้อมใช้ไม่มีห้องไหนหรือ
สิ่งใดเข้าข่าย 'ชำรุด'

"เสียดาย ไม่นั่นก็คงจองห้องนั้น ปานนี้คงได้นอนอ่านหนังสือ
สบายใจไปแล้ว"

คุณากรพยักหน้าพลางก้มหน้าก้มตาต่างวณกับการปรับโหมดกล้อง
ในมือ ไม่อยากคุยต่อในหัวข้อชำรุดอะไรนี่เท่าไร แต่กะไว้ว่าจะแวบ
ไปดูเสียหน่อยว่าป้ายชำรุดนี้... ใช้อย่างมีแม่บ้านของเขาหรือเปล่า

กวีตาเดินดูนั่นนี่ไปเงียบๆ ไม่อยากทวนสมมติคนที่กำลังตั้งใจ
ถ่ายรูปมุมมองต่างๆ รอบๆ บ้านพร้อมๆ กับจดอะไรไปด้วย มารู้ตัวอีกที
ตอนได้ยินเสียงคุณากรร้องเบาๆ เหมือนกำลังประหลาดใจ จึงหันไป
มอง พบว่าเขากำลังมองจอลเล็กๆ ของกล้องตัวเองอยู่ เมื่อเงยหน้ามา
สบตากันก็ส่งยิ้มให้

"ก็ถ่ายรูปขึ้นนะ"

จริงด้วย...รูปเธอที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอแอลซีดีขนาดเล็กดูน่ารัก
กว่าตัวจริงจริงๆ ด้วย กวีตายิ้มแก้มปริ ชอบนักล่ะกับการมีรูปงามๆ
ของตัวเอง ยิ่งหลอกหลงเท่าไรยิ่งดี จะได้เอาไปทำเป็นรูปโพสไฟล์ของ
เฟซบุ๊ก หญิงสาวเงยหน้าส่งยิ้มประจบให้คุณากร "ก็ขอรูปด้วยนะ จะ
เอาไปลงเฟซบุ๊ก"

"เดี๋ยวโพสแล้วแท็กไปให้ ก็แอดเฟรนด์ก่อนแล้วกัน"

กวีตรับโทรศัพท์มือถือของคุณากรที่เขาส่งมาให้ เปิดเข้าโปรแกรม
เฟซบุ๊ก พบว่าเขาล็อกอินบัญชีของตัวเองอยู่แล้ว จึงพิมพ์ชื่อบัญชีของ
ตนเองลงในช่องค้นหา เมื่อเจอก็กดขอเพิ่มเป็นเพื่อน ส่งอุปกรณ์คืน
คุณากร หยิบของของตัวเองขึ้นมาบ้าง เห็นคำร้องขอที่ส่งมาเมื่อครู่รออยู่
แล้วจึงกดรับ เงยหน้าบอกคนที่ยืนยิ้มรออยู่ "เรียบร้อย แท็กมานะ"

ก็จะเอาทำรูปโพรไฟล์"

"ได้ เดี่ยวเอารูปลงคอมฯ แล้วจะจัดการให้...เอาอีกไหมละ เดี่ยว พี่ถ่ายให้ พี่ถ่ายพอร์ตเทรตเก่งนะ"

ชมตัวเองได้ด้วย...กวีตาดทำหน้าที่ล้อเขาไม่ได้ ทว่าไม่มีปัญหา แต่ประการใดเพราะเธอชอบถ่ายรูปอยู่แล้ว ปัญหาประการเดียวในตอนนั้นคือเหตุการณ์แยๆ ร้ายๆ ซวยๆ มันจะมีอีกไหม ที่เธอกับเขา อยู่ใกล้กันได้นานกว่าปกติโดยไม่มีใครหัวร้างข้างแตกนี่เป็นเพราะดาวอริมันเคลื่อนผ่านไปแล้ว หรือเป็นเพราะมันยังวิ่งตามมาไม่ทันกันแน่ เอาไงดีหว่า

"ไปที่ทะเลแล้วกัน ที่กว้าง วิวสวย รูปคงสวย"

โอ กวีต้าแพ้คำว่าสวย เพราะคำว่าสวยมันเหมาะกับกวีต้าที่สุด เอาอีกเอา ทะเลออกกว้างขวางคงเกิดเหตุด้านเหตุร้ายยาก อย่างมาก คงแค่ตกน้ำป้อมแป้มเปียกปอน เธอว่ายน้ำเก่งอยู่แล้วไม่มีปัญหาแต่ประการใด

"ถ้ามันเกิดอะไรไม่ดีขึ้นอีก พี่จะอยู่ห่างจากก็ทำสิบเมตรเป็น อย่างน้อยเลย"

ถ้าคิดจะการ์นต์ขนาดนั้นละก็...ได้ เป็นไงเป็นกัน!

และคงเป็นเพราะไม่มีการ 'ช่วย' เกิดขึ้น ตอนนั้นก็กวีตากับคุณากร เลยยังใกล้กันเกินห้าสิบเมตรได้ เรียกได้ว่าตอนนี้ระยะห่างระหว่างทั้งคู่มีหน่วยเป็นนิ้วด้วยซ้ำ เนื่องจากคุณากรโหลดรูปจากการ์ดความจำ ลงคอมพิวเตอร์พกพา ส่วนกวีตาก็เตรียมสูบลูบของตงจิ้งนั่งจ้องรูป บนหน้าจอตาแทบไม่กะพริบ

"รูปนี้แสงสวยดี" คุณากรว่าแบบนั้น แต่กวีตาคิดในใจว่า...โชคดี จังเลยที่ลงเมกอัพเบสตัวโปรดไว้ มันให้ความเบาบางเป็นธรรมชาติ แต่ทำให้หน้าเนียนใสชนิดภาพโคลสอัพเจาะเครื่องหน้าทำร้ายเธอ

ไม่ได้เหมือนทุกครั้ง วะชะฮ่า ภาพเซ็ตนี้กวีต้าชนะเลิศศศ อ้อ ไม่ลื
ตากล้องด้วย

"เพิ่งรู้ว่าคุณคุณถ่ายรูปเก่งเหมือนกันนะคะ"

คุณากรเลยยิ้มกว้าง ถามย้อนอย่างอารมณ์ดี "ทำไม หน้าไม่ไห
เหรอ"

กวีตาทักหน้ารับหน้าตาเฉย เพราะก่อนหน้านั้นเธอนึกภาพเขา
ถือกล้องถ่ายรูปไม่ออกด้วยซ้ำ เล่นเอาคนถามหัวเราะ ก่อนอธิบาย

"ยังถ่ายไม่เก่งหรอก แต่พอเอาไปแก้ขัดได้ ถ้านัดตากล้องคนอื่น
ให้ลูกค้าไม่ได้"

คนฟังขมวดคิ้ว เริ่มรู้สึกว่าเขา... "ผู้จัดการนี่ต้องทำอะไรอะ
เหมือนกันนะคะ"

"สาบกะเบือยันเรือรบ ผู้จัดการรู้เรื่องทุกอย่างแปลว่ารู้ทุกปัญหา
ด้วย พอมีปัญหาผู้จัดการก็ต้องออกโรง ไม่มีใครว่างมาถ่ายรูปที่นี่
ผู้จัดการก็มาถ่ายให้ พุรหน้ามีคิวลูกค้าแต่ตากล้องไม่ว่าง ผู้จัดการ
ก็ต้องไปถ่ายให้ สารพัดจะทำ"

"ฟังดูแล้ว...เหมือนเป็นงานที่ไม่ต้องทำก็ได้นะคะ"

"ก็ใช่ กะว่าได้เป็นเจ้าของเมื่อไรจะไม่ทำเองเลย ตอนนี้เป็นแค่
พนักงานตำแหน่งผู้จัดการ เลยทำเป็นขยันไปก่อน"

คนฟังหัวเราะได้กับประโยคนั้น "เป็นพนักงานที่ดีจริงๆ"

คุณากรหัวเราะก่อนตอบรับ "เนอะ นำแจกรางวัลพนักงานดีเด่น"

"แต่จริงๆ แล้วคุณคุณน่าเป็นตากล้องประจำไปเลยนะคะ ฝีมือ
ได้เลย ถ่ายรูปมานานหรือยังคะ"

"ตั้งแต่สมัยมหา'ลัย ตอนนั้นยังเป็นกล้องฟิล์มอยู่เลย"

กวีตาทะลึงตาปริบ เอ่ยบอกเสียงเบาโดยไม่สบตาคู่สนทนา
"เกิดมาก็รู้จักแต่กล้องดิจิตอลแล้วคะ"

"อย่าให้ถามดีกว่าว่ารหัสอะไร" คุณากรย้อนหันควีน กวีตาเลย

ทำได้เพียงแอบค้อนให้เล็กๆ รู้ว่ารหัสที่เขาเอ่ยถึงคือรหัสนิลิต ซึ่งถ้า
พูดออกไปให้เป็นตัวเลขชัดเจนมั่นคง... โอ ไม่ กวีตำรับไม่ได้ ยิ่ง
พูดยิ่งแสดงความ เอ้อ แก่

"ก็เพิ่งจบมาเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง"

คุณากรหันมาถามด้วยสีหน้าพาชื่อ "ก็เรียนนานขนาดนั้นเลย
หรือ"

กวีตาแทบกรีดเสียงใส่ ดีแต่ยังนึกออกอยู่ว่ายังไม่สนิทกัน
เท่าที่ควร และใบหน้าอยากกรีดแต่ไม่กล้าก็ทำให้คนมองอย่างคุณากร
หัวเราะได้ ก่อนยกมือขึ้นหมุนไปมา "โอๆ ล้อเล่น ก็ยังดูดีอยู่เลย"

กวีตาไม่ได้บ้ายอ แต่หน้าบานเป็นจางเชิงไปแล้ว

"ไม่เห็นเหมือนคนใกล้สามสิบ"

คิดเงินแล้วเลิกคบเลยได้ไหม กวีตาไม่ไหวจะเคลียร์!

กวีตาออกมาจากห้องน้ำในสภาพสวมใส่เสื้อผ้ามืดพร้อมนอน
และคงนอนได้เลยถ้าผมของกวีตาไม่เปียกชื้น ตอนนี้มีมือเล็กกำลังใช้
ผ้าขนหนูซับน้ำออกอยู่ตลอดเวลา หลังจากกวาดสายตาไปทั่วห้อง พบ
แต่นรกรที่กำลังนอนอ่านหนังสืออยู่ หญิงสาวก็เอ่ยบอกเบาๆ "เสร็จ
แล้วแน"

นรกรส่งเสียงตอบรับ ยังนอนนิ่งอ่านหนังสืออยู่อีกครู่คล้ายกับ
กำลังคิดพัน แล้วค่อยลุกขึ้นเดินไปทางระเบียง เปิดประตูกระจกบาน
โตออก แล้วยื่นกอดอกมองภาพเบื้องหน้า กวีตาที่หันมาเห็นจึงเดิน
มาสมทบด้วย และอดยิ้มเหมือนกับที่นรกรยิ้มไม่ได้

กับภาพผู้ชายสองคนที่วิ่งเล่นกันเป็นเด็กๆ อยู่ริมชายหาด เมื่อ
อีกฝ่ายปาทรายใส่ อีกฝ่ายก็หลบและหาทางโต้กลับ อ้าว นั่นศุภเสกข์
โดดยื่นคุณากรจนล้มกลิ้งไปบนพื้นทรายแล้ว เสียงหัวเราะลอยลมมา
ให้ได้ยินถึงนี่

กวีตาได้ยินเสียงหัวเราะที่ตั้งจากคนใกล้ตัว ก่อนเสียงตะโกนเรียก "เดี๋ยวกู เข้าบ้านได้แล้วละ"

'เดี๋ยวกู' เลยถึงเวลาหยุดเล่นสนุก หันมามองทางคนเรียกแล้วเดินตรงเข้ามาหา แทนที่จะเข้าจากทางหน้าบ้าน ทั้งสองหนุ่มกลับเลือกปีนระเบียงห้องซึ่งสูงเหนือเข้าไม่เท่าไรเข้ามาแทน เล่นเอานรกรต้องสั่งห้ามไม่ให้เข้าห้องแล้วรีบไปหยิบผ้าเช็ดตัวมาให้ทั้งคู่ ส่วนกวีตาก็หาทางเลี่ยงออกไปบ้างเป็นการตอบแทนที่ทั้งคู่กุสเก็กซ์และคุณากรไม่อยู่ในห้องนอนตากแอร์สบายๆ ตอนเธออาบน้ำ ตอนนี้ได้เวลาสองหนุ่มอาบน้ำบ้างแล้ว

"งั้นเดี๋ยวกูไปดูแม่หน่อยนะ เผื่ออยากได้กาฟงกาแพกัน"

นรกรพยักหน้ารับ ก่อนบอกกล่าว "โอเค วงพร้อมเมื่อไรจะไปตาม"

กวีตาหัวเราะได้เบาๆ แล้วเดินออกจากห้องมา วงที่นรกรพูดคือวงไฟ แต่ไม่ใช่การเล่นการพนันเพราะทั้งกวีตาและนรกรไม่ใช่คนชอบเสียงไซค์ทั้งคู่ แม้แต่ลอตเตอ์ยังไม่เคยซื้อ ไฟที่เล่นจึงอยู่ในลักษณะของเกมมากกว่า อย่างการเล่นสลาฟ หรือเกมไฟอีกสองสามอย่างซึ่งจำกัดจำนวนคนเล่นอยู่ที่สี่คนเท่านั้น... ซึ่งก็พอดีเลย

กวีตาเข้าไปหากลุ่มผู้อาวุโส ได้ชงกาแพหกแก้ว โโก้สามแก้ว นั่งดูการเล่นไพ่จนกระจอกทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจอะไรเลยอยู่อีกพัก นรกรก็มาเรียก กวีตาออกจากห้องพร้อมๆ กับเสียงติดเครื่องยนต์ตั้งขึ้น หน้าบ้านจึงหันไปมอง เห็นวารถที่เธอนั่งมาหัวหินกำลังเคลื่อนตัวออกไป ความสงสัยพลันบังเกิด

"ออกไปซื้ออะไรกันเธอ"

นรกรส่ายหน้า บอกกล่าวพร้อมๆ กับเปิดประตูห้อง "พี่คุณกับพี่เสกซ์ออกไปหาเพื่อนนะ เดี่ยวคงมา"

นั่นทำให้สองสาวต้องเล่นไพ่ต่บกันไปก่อนระหว่างรอเพราะเป็น

ไฟที่เล่นสองคนก็สนุกได้ ไฟตบที่ว่าไม่เกี่ยวข้องกับทำร้ายร่างกาย แต่อาจมีเจ็บตัวบ้างนิดหน่อยถ้าจังหวะไม่ดี วิธีการเล่นคือแบ่งไฟให้ผู้เล่นเท่าๆ กันโดยห้ามเปิดดูหน้าไฟ สลับกันหงายไฟไว้ตรงกองกลาง และเมื่อไรที่ไฟสองใบล่าสุดมีดอกเหมือนกันผู้เล่นต้องเอามือตบลงไปในกองไฟ ใครตบเป็นคนสุดท้ายให้เก็บไฟทั้งกองกลับขึ้นไปสอดไว้ด้านล่างไฟที่ตนถืออยู่ ไฟใครหมดมือก่อนเป็นผู้ชนะ

หลายเกมผ่านไป ทั้งกวีตาทั้งนรากรต่างเจ็บมือกันถ้วนหน้าแล้ว กว่าศุภเสกข์กับคุณากรจะกลับเข้ามา ซึ่งนรากรก็เอ่ยปากถามทันที "เป็นไง"

ศุภเสกข์หันไปมองหน้าคุณากรซึ่งดูผิดไปจากปกติที่กวีตาเคยเห็น ตอนนี้อยู่สีหน้าเขาแปลกไป ไม่ได้ยิ้มแล้วรู้สึกอารมณ์ดีเหมือนเคย ให้ความรู้สึกเหมือนเขากำลังเหนื่อยๆ เซ็งๆ อะไรสักอย่าง แต่พอคุณากรหันมาเห็นว่ากวีตามองอยู่ก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ หันไปตอบนรากร "เรียบร้อยดี"

นรากรมองหน้าสามีตน ก่อนหันมามองหน้ากวีตา พลันรู้สึกว่าจะทำอะไรสักอย่างให้ออกนอกเรื่องนี่ไปโดยไว จึงรีบโดดไปเกาะสามีตนที่เพิ่งนั่งลงข้างๆ กันแล้วออเฮอะ "พี่เสกข์ ดูหนังก็ลี มันทิมือแน่นแดงถืออกเลย แน่นจับจับ"

กวีตากล้วยไม่หยอกว่าศุภเสกข์จะเอาที่ทำร้ายเมียรัก เลยยื่นเท้าไปสะกิดหลังเพื่อนรักเบาๆ พอให้คะมำเสียวหนึ่งที่ "ทีแหวนแกชูดหนังกำพำฉันไปละยะ"

ว่าแล้วก็หยายท่องแขนมีรอยแดงเป็นทางยาว ให้ดูเป็นหลักฐาน "ฉันก็ถอดแหวนออกแล้วไง"

"แล้วรอยมันหายไปไหมละ"

สองสาวตั้งท่าจะเถียงกันยกใหญ่ ศุภเสกข์เลยรีบห้ามทัพ "พอแล้วๆ นี่รีบปีงกลับมาเพราะอยากเล่นสลาฟนะเนี่ย มาเถอะ มา

เล่นสลาฟกัน"

จบประโยคคุณนารถก็โดดขึ้นเตียง ค่ำไฟในมือกวิตาไปลับและ
แจกอย่างแคล้วคล่องประหนึ่งเคยทำงานในกาสิโน พร้อมประกาศกร้าว
"ไม่เข้าไม่เลิก ลุย"

จากนั้นก็ไม่มีการเอ่ยถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าที่ทำให้สองหนุ่ม
หายไปจากบ้านหลังนี้อีก แม้กวิตาจะยังรู้สึกตึงตังๆ อยู่ในใจ เรื่องมัน
เหมือนไม่มีอะไรแต่เธอกลับรู้สึกว่ามีอะไร ทั้งจากสีหน้าของนารถ
และท่าทางของศุภเสกข์กับคุณนารถ แต่นั่นละ กวิตาเป็นคนอยากรู้
อยากเห็นแต่ไม่แสดงออก อีกทั้งยังระลึกได้ว่าไม่ใช่ฐานะการอะไร
ของตนกับการไปคาดคั้นว่าทั้งคู่ออกไปไหน ไปทำอะไร เพื่อนที่ว่า
คือใคร ถ้านารถซึ่งเป็นภรรยาของศุภเสกข์ยังไม่ว่าอะไร เธอที่ไม่ได้
เป็นอะไรกับทั้งสองหนุ่มมากไปกว่าเพื่อนก็ไม่ควรว่าอะไรนี้

เก็บความอยากรู้ไว้ในใจคนเดียวก็ได้ ชี กวิตาเป็นชะนีอดทน!

กวิตารู้สึกเหมือนการนอนของตนโดนรบกวนเพราะมีบางอย่าง
ขยับไหวส่งผลให้ตัวเธอขยับตาม หญิงสาวคว่ำลึ่งที่ตัวเองคิดว่าเป็น
หมอนห้วงขยับให้มันเข้าที่เพื่อให้นอนได้สบายขึ้น และพบว่าไม่อาจ
ทำได้ตั้งใจ จึงจำเป็นต้องลืมหามาดูว่าติดขัดสิ่งใด

ตาสบตา...

แล้วต่างคนก็ต่างงะถอยหนีออกจากกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)